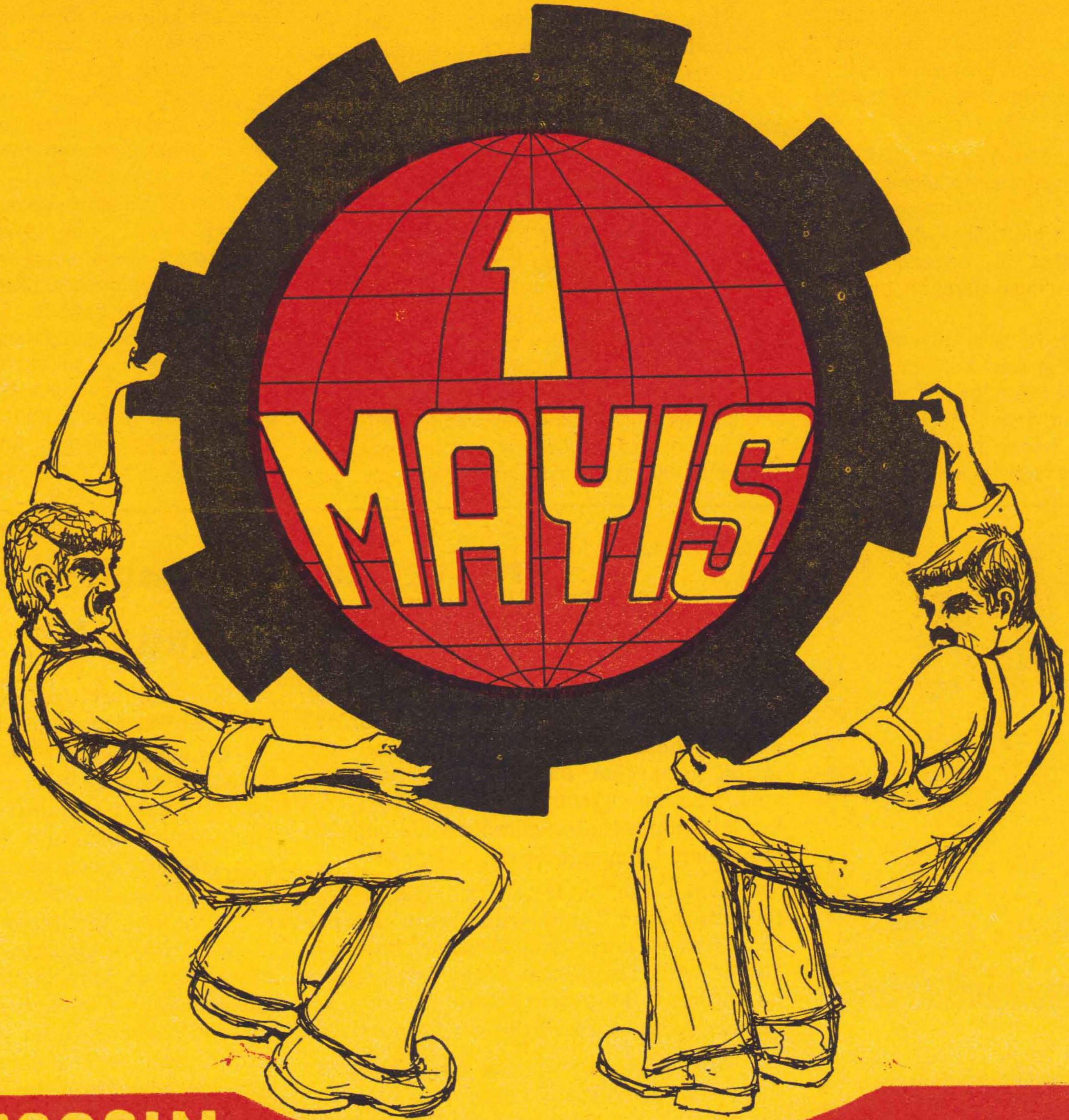
emeğin birliği

1 MAYIS
1978
500 Kuruş
17

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

YAŞASIN
PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

6 MAYIS 1972 ve «KÜÇÜK BURJUVA MACERACILIĞI» ÜZERİNE

6 Mayıs 1972, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, ve Hüseyin İnan'ın 12 Mart faşizmi tarafından idam edildiği gündür. 6 Mayıs 1972, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halklarının, faşizme ve işbirlikçi tekelci sermaye düzenine karşı mücadelede üç yiğit önderini şehit verdiği gündür.

Buğün tartışılmaz bir gerçek olarak ortaya çıkmıştır ki, Deniz'lerin, Yusufların, Hüseyinlerin ve daha nice yiğit devrimcinin uğruna kan akıttıkları mücadele, yani 1971 hareketi, işçi sınıfının yarım asırdan uzun bir süreden beri süregelen devrim mücadelesinde belirleyici önemi olan bir dönemi, bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Ve bu mücadelede kanlarını akıtan yüzlerce devrimci, bütün bilinçli işçilerin ve emekçilerin gönüllerinde ve bilinçlerinde birer anıt olmuşlardır.

Kuşkusuz, Denizlerin ve mücadele yoldaşlarının giriştikleri bu mücadele, saf, karışıksız ve hatasız bir hareket değildir. 1971 Türkiyesinin ekonomik, sosyal ve siyasi şartları, ve o dönemdeki işçi hareketinin gelişme seviyesi göz önünde tutulduğunda, zaten bunun böyle olamayacağı da açıkça ortaya çıkar. Bu yüzden, günümüzde her devrimci, 1971 lerin mücadelesini işçi sınıfının mücadelesi ve Marksizm-Leninizm açısından dikkatlice incelemek, bu hareketin doğru yönlerini benimseyip geliştirmek, hatalı ve eksik yönlerinden de dersler çıkarmak zorundadır.

Emeğin Birliği, bundan önceki sayılarında, 1971 hareketini nasıl değerlendirildiğini çeşitli yazılarında açıkladığı için, bu yazımızda sorunun bu yönünü yeniden ele alacak değiliz. Ancak, burada 1971 hareketinin değerlendirmesi açısından üzerinde durulması gereken bir nokta vardır.

Bilindiği gibi, gerek 12 Mart döneminde ve gerekse günümüze kadar süren dönemde, Denizler ve onların mücadelesi birçok ve çeşitli çevreler tarafından karalanmış, suçlanmış ve küfürler edilmiştir. En başta, faşizm ve bütün burjuvalar, Denizleri «anarşistler», «eşkiyalar» olarak göstermeye çalışmışlardır.. Onların sınıfsal çıkarları gereği, bunları söylemeleri son derece doğaldır. Diğer taraftan, eskisi, yenisi bütün Maocu burjuva uşakları da, Denizleri ve onların mücadelesini «küçük-burjuva maceracılığı» ve «anarşist»likle suçlamışlardır. Onların da bunu söylemeleri doğaldır ve bu konuda onlarla bir polemiğimiz artık söz konusu olamaz. Çünkü, bu burjuva uşaklarının sesine artık işçi ve emekçiler değil, Türkeş'ler, Murat Bayrak'lar, Nazlı Ilıcak'lar kulak vermektedir.

Ancak, bugün daha hala işçi sınıfı ve sosyalizm adına mücadele iddiasında bulunan bir sürü oportünist parti veya grup da, aynı karalama kampanyasına iştirak etmektedir. Buğün, TKP, TIP, TSİP, SDP gibi partiler, hemen hemen bütün «Kıvılcımlıcılar», vb. oportünistler, ya azgın küfürlerle, ya da biraz daha yumuşatılmış şekilde, 1971 hareketinin «küçük-burjuva maceracılığı» olduğu iddiasında bulunuyorlar. Bunlarla, okuyucular önünde biraz hesaplaşmak ve kimin «küçük-burjuva» ve kimin «maceracı» olduğunu kısaca ortaya çıkarmak gerekiyor.

Hangisi Küçük-Burjuva?

Önce, bütün bu oportünistlerin, Denizleri ve mücadelesini «küçük-burjuva» olarak suçlamaları üzerinde duralım.

Bilindiği gibi, burjuva toplumlarda küçük-burjuvazi yok olmakta olan bir sınıftır ve ekonomik yapısı gereği, ikili bir karekter taşır. Bir taraftan emekçi olduğu için proletaryaya yanaşmak ister, fakat diğer taraftan sermaye sahibi olduğu için burjuvaziyle bağlarını kopartmakta güçlük çekerek ve nede olsa ona güven duymadan edemez. İşçi sınıfı hareketi içine sızmış küçük-burjuvazinin de karekteri budur; bir yanda işçi sınıfı adına ortaya çıkar ama, öte yanda bir türlü burjuvaziden bağını koparamaz. Ve bu küçük- burjuvalar, proletarya hareketinde oportünizmin maddi temelini teşkil edip, sınıf hareketine, burjuvaziye güven ve proletaryaya güvensizlik duyguları aşılamaya çalışırlar. Her karşılaştıkları siyasi güçlükte, işçi sınıfının kendi gücüne güveneceklerine, şu ya da bu burjuva kesiminin, veya partisinin eteğine sığınır ve onlardan medet beklerler. İşçi sınıfının gerçek temsilcileri Marksistler ise, burjuvaziyle bağlarını çoktan koparmış olup, ondan bir medet beklenmeyeceğini savunurlar.

12 Mart muhtırasının verilişini ele alalım. Artık bugün kimse inkar edemez ki, 12 Mart muhtırası, işbirlikçi tekelci sermayenin, açık faşist diktatörlüğü tezgahlamak için giriştiği bir harekettir ve bu muhtıra, işçi sınıfı mücadelesinin ve genel demokratik hareketin bastırılması amacıyla verilmiştir. Ancak, tekelci sermaye, ordu komutanlarına verdirttiği bu muhtırada bir oyuna başvurmuş; küçük-burjuvaları ve demokrat unsurları uyutup kendi tarafına çekebilmek için, bu muhtıranın o zamanki S. Demirel hükümetine karşı, «Atatürk devrimlerini» korumak ve gerekli reformları (toprak reformu, vb.) yapmak amacına yöneldiği gibi bir hile yapmıştır. Bu hilenin, o günkü şartlarda hemen bütün küçük-burjuva ve burjuva-demokrat unsurları şaşkınlığa düşürüp yanıltması mümkün olmuştur.

Şimdi bakalım: Kim 12 Mart muhtırasına karşı nasıl bir tavır takınmış? Hatırlanacağı üzere, Deniz'lere ve mücadelesine «küçük-burjuva» karalamasında bulunan ve oportünist partilerin ve grupların istisnasız tümü, 12 Mart muhtırasını, yayınladıkları bildirilerle veya demeçlerle, AP'nin gerici iktidarına karşı ve «Atatürk devrimleri» ve reformlardan yana olması (!) açısından desteklediklerini, ya da olumlu bulduklarını açıklamışlardır. Yani, tekelci sermaye, bu zavallı oportünistlere, kendi faşist diktatörlük tezgâhlama oyununa alkış tutturmuştur. Bu biçareler de, AP'nin gerici iktidarına karşı mücadelelerinde, tekelci sermayenin 12 Mart muhtırasına güvenmiş ve işçi sınıfını da bu yolda kandırmış ve gözünü bağlamışlardır. Hatta, o günün biricik kitlevi gençlik örgütü olan, Dev-Genç bile, aynı hataya düşmüş, ancak belli bir müddet

(Devamı 14. Sayfada)

Türk ve Kürt Emekçileri «REŞİ»yi Unutmadı!

Bundan beş sene önce, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları bir yiğit savaşçısını daha yitirdi. 12 Mart faşizminin kanlı günlerinden birinde, 3 Mayıs 1973'de, *Avni Gökoğlu*, Urfa'nın bir hudut mıntıkasında, mayın tarlası içinde, faşist diktatörlüğün kurşunları ile şehit düştü.

Avni'yi mayın tarlasında tuzağa düşürüp, şehit eden faşistler, onu emekçi halkımıza bir «eşkiya» olarak göstermeye çalıştılar. «Komünist eşkiyaların cesedi ele alınmaz», diyerek, Avni'nin cenazesine ip bağlayıp yerde sürüdüler. Ama bütün bunlara rağmen, onun isminin, emekçi halkın ağıtlarına geçmesine, üzerine ağıtlar yakılmasına, ve onun uğruna mücadele ettiği çilekeş halkının gönlüne gömülmesine engel olamadılar. Olamazlardı da.

Avni Gökoğlu, içerisinden çıktığı Kürt halkının bütün özelliklerini taşırdı. Dürüsttü, yiğitti ve kararlıydı. Devrimci harekete, 1967-68'lerde Deniz'lerin, Cihan'ların yanında katılmıştı. Mücadele arkadaşları onu, kara oluşundan ötürü, «Reşi» diye çağırırlardı.

Tıpkı aynı mücadelede şehit düşen diğer yoldaşlarına olduğu gibi, Avni'ye de küfür ve hakaret edildi; mücadelesi karalanmak istendi. Bir taraftan faşizm ve burjuvazi, onu bir «kır eşkiyası», «anarşist» olarak göstermeye çalışırken; 12 Mart'ın kızgın mücadele günlerinde kaçacak bir yol, saklanacak bir delik arayan her türden oportünist de, Avni'lere «küçük-burjuva maceracıları», «anarşist»ler diye küfür yağdırıyordu. Bazı mücadele kaçkınları da, Avni'nin ölüsünün arkasından, «boşu boşuna ölüme giden bir enayi» olarak bakıyorlardı.

Lenin'in dediği gibi, «işçi sınıfı gerçek dostlarını yenilgi yıllarında tanır». Türkiye işçi ve emekçi yığınları da, gerçek dostlarının kimler olduğunu, kimlerin sahte iyi gün dostları, mücadele günü kaçkınları olduğunu iyice görmektedir artık.

Avni, kim için, kime ve neye karşı, hangi hedef doğrultusunda mücadele ettiğinin bilinci ile, en kara günlerde, emekçi halkı için omuzuna yüklenen görevleri yerine getirmeye çalışmış ve bu yolda gidenlerin çoğunun uğrayacağı kaçınılmaz şehitlik mertebesine ulaşmıştır. Bu mücadelesinde, işçi ve emekçilerin davasına ne bir ihanette bulunmuş ve ne de yarı yoldan dönmüştür.

İşte bunun için de, faşizmin, burjuvazinin ve her türden oportünistlerin bütün çabasına rağmen, uğruna ölüme gittiği emekçi halkının mücadele tarihine bilincine ve gönlüne gömülmüştür.

Kürt ve Türk emekçileri «Reşi»yi unutmaz!

Dünya Proletaryası ve Emekçileri 1 Mayıs ve Hitler Faşizminin Başının Ezilişinin 34. Yıldönümünü Birlikte Kutluyor!

Mayıs ayı bütün dünya işçilerine ve emekçilerine iki büyük mücadele ve zafer gününü birlikte getirir. Bunlardan birisi, 1 Mayıs uluslararası işçi sınıfının mücadele ve birlik günüdür. İkincisi ise, II. Dünya Savaşı sonucunda, Sovyetler Birliği'nin şanlı Kızıl Ordusunun Almanya'yı teslim alarak, 7 Mayıs 1945'de Hitler faşizminin başına proleterya balyozunu indirdiği, büyük zafer günüdür.

Bilindiği gibi, II. Dünya Savaşının çıkmasının ve senelerce insanlığa vahşet ve ölüm kusmasının bir tek sebebi vardır: Dünya pazarlarından en fazla sömürü payını ve kârı kapma mücadelesinde, dünya çapında savaşa başvuran emperyalist - kapitalist ülkeler. I. Dünya Savaşından sonra gittikçe derinleşen, dünya kapitalizminin genel buhranı, bütün emperyalist ülkelerdeki burjuvaları, daha fazla sömürmek ve işçilerin, emekçi halkların kanını daha fazla emebilmek için, yeni bir baskı, terör ve savaş düzenine itmiştir. Önce, 1920 ve 30'larda, Almanya ve İtalya'da, tekelci sermaye, gelişen işçi sınıfı mücadelesini bastırmak ve ekonomik bakımdan hızla gelişmelerini sağlamak amacıyla faşist diktatörlükler tezgâhlamış ve 1930larda faşizm Avrupanın bir çok ülkelerinde ve Japonya'da güçelenerek işçi sınıfına ve tüm emekçilere kan kusturmaya başlamıştır.

Kuşkusuz, Hitler ve Mussolini'nin faşist diktatörlükleri ve Japonya'daki militarist - faşizm, sadece kendi ülkelerindeki işçi ve emekçi kitleleri ezmeyi değil, fakat, kendi emperyalist efendilerinin tüm dünya sömürüsünün çıkarlarını geliştirmek amacıyla, bütün dünyaya da saldırmayı amaçlamışlardır. Nitekim, özellikle Hitler faşizmi, kendi ülkesinde gücünü sağlama bağladıktan sonra, tüm dünyada emperyalist hakimiyetini sağlamak amacıyla harekete geçmiştir. Hitler faşizmi, Mussolini ve Japonya faşistlerini de yanına alarak yeni bir dünya savaşına girişmiştir. Bu savaşın başlıca iki amacı vardır:

1) Diğer emperyalist güçlerin elindeki pazar alanlarını kaparak dünyanın en büyük emperyalist gücü haline gelmek.

2) Dünya işçi sınıfının göz bebeği, tek sosyalist ülke olan Sovyetler Birliğini yok edip, proterya iktidarına son vermek.

Bu savaşta, diğer emperyalist güçler de, sanki Hitler ve Mussolini faşizmine karşı imiş gibi görünmeye çalışmışlar, fakat gerçekte baştan sona kadar, Hitler faşistlerini Sovyetler Birliğine ve dünya işçi sınıfına saldırısını desteklemiş ve yardımda bulunmuşlardır.

Bu yüzden, Hitler faşizminin tüm dünyaya saldırısının göğüslenmesi ve püskürtülmesinde bütün ağırlık, Sovyetler Birliğinin ve emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının omuzlarında olmuştur. Sovyet proleteryası, Hitler sürülerinin saldırılarını durdurmak ve ezmek uğruna 20 miiyon evlâdını şehit vermiş, ve kendisine güvenen ve dayanan dünya işçilerinin ve halklarının yardımı ile, 7 Mayıs 1945'te Hitler Almanyasını teslim almış ve faşizmin başını o güçlü proleter balyozu ile ezmiştir. Mussolini faşisti ise. daha önce yenilgiye uğratılmış ve İtalyan komünistleri tarafından bacağından asılarak cezasını bulmuştur. Bu emperyalist savaş sonunda zafer sosyalizmindir.

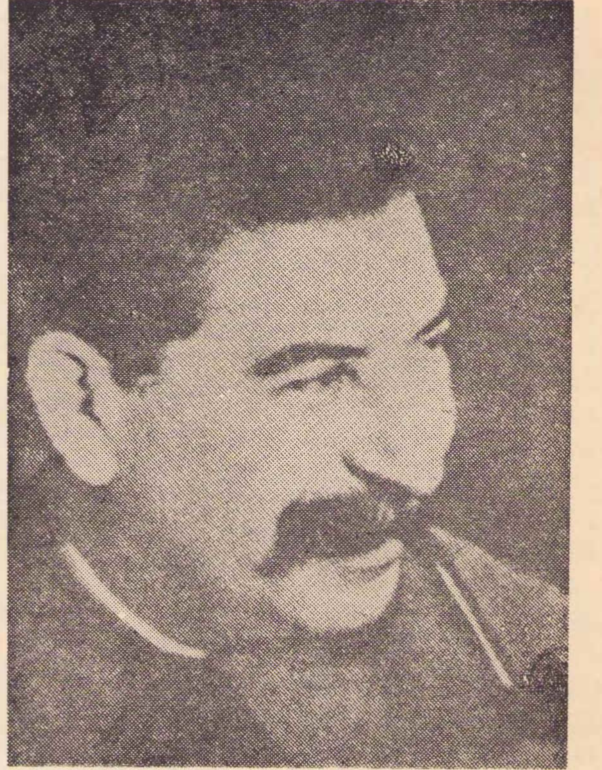
Kuşkusuz, dünya işçi sınıfı, Hitler ve Mussolini faşizmine ve bunların çıkardığı emperyalist savaşa karşı mücadelede, zorlu görevlerle karşılaşmıştır. O dönemde, uluslararası komünist hareketin siyasî önderi olan III. Enternasyonal'in (Komintern'in) lideri Dimitrov, işçi sınıfının emperyalist savaşa karşı görevinin ne olduğunu, 1 Mayıs 1940'ta yazdığı «1 May's ve Emperyalist Savaşa Karşı Mücadele» adlı makalede açık ve somut bir şekilde belirtmiştir. Dimitrov'un bu yazısını burada kısaltarak yayınlamayı uygun gördük. Çünkü bu yazı, 1) İşçi sınıfının o gün karşılaştığı görevlerden bugün Türkiye işçi sınıfının çıkarması gereken önemli dersler ihtiva etmekte, ve 2) 1 Mayıslarda işçi sınıfı üzerine boş nutuklar atma ve hamasî edebiyat yapma yerine, işçi sınıfının karşılaştığı somut görevleri ortaya koyarak tüm işçilere göstermek şeklindeki Marksist tutumun önemli bir örneğini teşkil etmektedir.

Türkiye işçi sınıfının önemli dersler çıkarması gerektiğine inanarak, Dimitrov'un bu yazısının özetini yayınlıyoruz.

1 MAYIS VE EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE

Bu yıl kapitalist ülkelerde emekçiler 1 Mayıs'ı yeni emperyalist savaş ve azgın gericilik koşulları altında karşılamaktadırlar. Onlar bu uluslararası proleterya dayanışma gününü savaşa karşı bir mücadele günü olarak kutlamaktadırlar. Bir Mayıs'ta işçi sınıfı burjuvazinin yıldırma eylemlerine rağmen savaş güçlerini gözden geçirecektir. Cephe gerisinde ve cephede milyonlarca proleter, proleter enternasyonalizminin kutsal bayrağını, savaşın başıboş afetine ve burjuvazi ile onun sosyal-demokrat uşaklarının şovenist ulumasına karşı, her zamandan daha yükseklere çıkaracaklardır. O gün işçi sınıfı, emperyalistlerce açılan cinayet mezbahasına karşı yapılan mücadeleyi daha büyük bir güçle geliştirmek üzere savaşın ilk bilançosunu yapacaktır.

Savaş; gerek savaşan, gerekse savaşmayan kapitalist devletlerde halkların bütün hayatına damgasını vurdu. Halk kitleleri Avrupa'da sekiz aydan beri ve Asya'da yaklaşık üç yıldır savaşın kâbuslu koşulları içinde yaşamaktadır

(...) Burjuvazi, ulusun çiçeğini ve en başta gençleri ölüm alanına göndermektedir. Cephede ve cephe gerisinde milyonlarca insan yarın ne olacağını, başlarına ne gibi yeni belâlar geleceğini dehşetle düşünmektedir.

(...) Savaş, kapitalist ülkelerdeki emekçilere artık çok büyük yoksunluk, yoksulluk ve acı getirmiş bulunmaktadır. Savaşan devletlerin askerî harcamaları görülmemiş boyutları buldu. Tarafsız kapitalist devletlerin de askerî harcamaları alabildiğine artmaktadır.

(...) Burjuvazi, yapılan büyük askeri harcamaları emekçilerin sırtına yüklemektedir. O, vergileri şiddetle artırmakta, geniş tüketim maddeleri üzerine yeni dolaylı vergiler koymaktadır. Burjuvazi iş ücretlerini alabildiğine azaltmakta, çalışma gününü artırmaktadır. 1919-1920 yılında işçi hareketinin hızlı bir tempoyla gelişmesi sonucunda proleteryanın kazanmayı başardığı 8 saatlik çalışma günü kapitalist ülkelerde şimdi 10-12 saatlik ve hatta 14 saatlik çalışma gününe çevrilmiş bulunmaktadır.

(...) Köylülerin geleceği de bundan az ağır değildir. Spekülatörler, bankerler, pomeşçikler savaştan yararlanarak, sülük gibi köylülerin kanının son damlasına kadar emmektedirler. Savaşan ülkelerin burjuvazisi, bütün yetişkin erkekleri askere alarak köyleri mahvetmekte, tarım emeğinin bütün ağırlığını ihtiyarlara, kadınlara ve çocuklara yüklemektedir. Bu yüzden ekim alanı daralmakta, besin maddeleri azalmakta ve emekçi kitleler için açlık korkusu yaratılmaktadır.

(...) Hem bütün bunlar, kapitalist kodamanların kazançlarnı rezalet ölçülere yükseldiği bir dönemde olmaktadır. Burjuvazi, cephe gerisinde sömürü içinde kıvranan ve cephede canını feda eden emekçi insanların terini ve kanını altına çe-

(Devamı 4. Sayfada)

(Baştarafı 3. Sayfada)

virmektedir. Askerî kazançlardan gelen bu altın seli burjuvazinin ceplerine akmaktadır. Halkın yıkımı, Vedelcileri, Schneider'cileri, Vkerscileri, Kruppçuları ve diğer haydutları zenginleştirmektedir.

1915 yılında Birinci Dünya Emperyalist Savaşının en yoğun bir döneminde Lenin şöyle yazmıştı: «Savaş 'dehşetli' bir şeydir. Evet. ama 'dehşetli' **kararlar** da getirir.»

(...) Zenginleşmek için gösterilen doymak bilmez açgözlülük bakımından diğer kapitalist devletlerin tröstleri de bu kardeşlerinden geri kalmamaktadırlar.

İşte, savaş kime gereklidir ve kimler savaştan büyük kararlar elde etmektedir!

(...) Burjuvazi, işçi hareketine karşı mücadele için bir sürü jandarma, polis ajanı ve provokatörünü harekete geçirmiştir. Devlet güvenlik örgütlerinin ajanları ve alçak sosyal-demokrat görev düşkünleri, kilise vaizleri ve resmî radyo istasyonları, rüşvete alışık burjuva gazetecileri ve profesyonel katiller, askeri mahkemeler ve iki yüzlü pasifistler, ilerici temsilcileri emperyalist kıyıma son verilmesini yiğitçe isteyen bu sınıfa karşı sefere girişmiş bulunmaktadır.

(...) Savaş ağırlaştıkça, bu savaşın emperyalist, halk aleyhtarı, gerici içeriği o oranda fazla ortaya çıkmaktadır. Kitleler bu savaşın emperyalist bir savaş olduğunu gittikçe daha açık görmektedirler.

(...) Çünkü burjuvazi emperyalist savaşı yürütebilmek için başka bir savaşa. öz halkına karşı savaşa girmekte, halkı mengene arasında sıkıştırarak onu politik haksızlığa ve köleliğe mahkum etmektedir.

Bu bakımdan bir milyardan fazla halkı savaşa soktuktan, 20 milyondan fazla insanı seferber ettikten ve dünyaya egemen olmak için yürüttükleri mücadelede her şeyi savaş haritasının üzerine koyduktan sonra emperyalistlerin yarı yolda duracaklarını düşünmek safdillik olur. Tersine onlar emperyalist anlaşmazlıklarını savaş alanında çözmek için bütün yollara başvuracaklar ve kendi halkları ile kendilerine bağımlı olan yabancı halkların kanını canice akıtacaklardır. Eğer, uluslararası işçi sınıfı ve ülkelerin halkları, emperyalistlerin dehşetli cinayetine son vermezlerse, emperyalistler savaşa son vermeye gönüllü olarak razı olmıyacaklar, savaşı genişletmek ve bir dünya mezbahası durumuna getirmek için kurdukları planlardan vazgeçmeyecaklerdir.

Bir Mayıs gününde kapitalist ülkelerdeki emekçilerin çıkarmaları gereken ilk sonuç budur.

II

Uluslararası proleteryaya, **savaş yangınının diğer ülkelere yayılmasına engel olmak, şimdiki savaşın bir dünya mezbahasına dönmesine engel olmak, burjuvazinin canice planlarına rağmen halkları emperyalist savaşın uçurumundan kurtarmak gibi,** büyük ve olağanüstü sorumluluğu olan bir görev düşmektedir.

İşçi sınıfı, bütün ulusal birliklerin çıkar ortaklığı ile kaynaştığı biricik enternasyonal sınıftır; ne sömürgelere egemen olmak, ne ulusları baskı altında tutmakla, ne şu ya da bu emperyalist devletin dünya egemenliği ile ilgilenen bir sınıftır. İşçi sınıfı, kendi ve tüm emekçileri, savaşların başlıca yaratıcısı olan kapitalizmin boyunduruğundan kurtarmaya yetkili, en ilerici toplumun sınıfıdır. Yalnızca bu sınıf, gerek ayrı ayrı ülkelerde, gerekse uluslararası alanda emekçi halkın bütün kesimlerini emperyalist savaşa karşı birleşik cephe halinde bütünleştirmeye, bu halk tabakalarını savaşa karşı mücadeleye sokmaya, bu mücadeleyi örgütlemeye, yönlendirmeye, yetkili biricik sınıftır.

Uluslararası proleterya bu görevi yerine getirebilir mi? Şüphesiz yerine getirebilir.

(...) İşçi sınıfının potansiyel güçleri çok büyüktür. Fakat burjuvazi kullandığı baskı ve entrikalar mekanizması aracılığıyla, işçi hareketinde bulunan alçak sosyal-demokrat ajanlar aracılığıyla proleteryayı güçsüzleştirmektedir. Burjuvazi «anti-faşist savaş» masalıyla, işçilerin, sömürgelere yayılma hareketi ile ilgilendikleri konusunda demagokça propaganda yaparak işçi kitlelerini sapmaya düşürmekte, geri kalmış emekçi tabakalarının milliyetçi kör inançlarından yararlanmakta, onları şovenizm zehri ile zehirlemeye çalışmaktadır.

(...) Bu nedenle işçi kitlelerinin burjuvazi etkisinden kurtulması, işçi sınıfının, bağrında taşıdığı büyük gücü harekete geçirmesini sağlayacak koşulların en önemlisidir.

(...) Proleterya emperyalist savaşta öz burjuvazisine karşı ne kadar daha keskin bir biçimde mücadele ederse, o kendi ülkesiyle savaşan devletin proleterlerinin savaşa karşı yürüttükleri mücadeleyi o derece daha güçle destekler. Uluslararası proleteryanın emperyalist savaşa karşı yaptığı birleşik enternasyonal mücadelenin başarılı olmasının güvencesi bundadır.

(...) Haklara savaş değil, barış gereklidir. Barış için yapılan hareket her yerde yaygınlaşmaktadır. Az da olsa yasal olanaklar bulunan yerde barış mücadelesi işçi mitingleri ile, toplantı ve konferanslarla, gösteri ve hatta grevlerle dile getirilmektedir; bu gibi olanakların bulunmadığı ülkelerde hareket başka biçimlerle belirmektedir.

(...) Hiç abartmadan denilebilir ki, halk kitlelerinin barış eğilimlerinin şu ya da bu biçimde kendini gösteremeyeceği ülke yoktur. Şimdilik bu hareket ilk aşamasında bulunmakla beraber savaşın gelişmesiyle kesinlikle genişleyecek ve büyüyecektir. Ancak, barış uğrundaki hareketin, olayların gelişmesine kesin bir etki yapabilmesi için işçi sınıfı tarafından birleştirilmesi ve yönetilmesi gerekir.

Barış uğrunda yürüttüğü mücadelede uluslararası proleterya küçük ülkelerin desteğini bulacaktır; çünkü bu ülkelerin halkları emperyalistlerin elinde oyuncak olmak, savaşa zorla sokulmak, bağımsızlıklarını kaybetmek istemememek tedirler.

Barış mücadelesinde proleteryanın müttefikleri, sömürgelerde ve bağımlı ülkelerde emperyalizme karşı mücadele eden halklardır. Büyük Çin halkının Japon emperyalistlerine karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşı, yalnız Çin'in bütünlüğünü ve bağımsızlığını savunmakla kalmamakta, aynı zamanda emperyalist savaşa karşı mücadelelerinde Avrupa'lı halklara büyük bir yardım yapmaktadır.(......)

Fakat uluslararası proleteryanın barış davası uğrundaki mücadelesinin en büyük ve **kesin gücü, en güçlü dayanağı, yüce sosyalizm ülkesidir.** Şiddetle hüküm süren kanlı afet içinde ve emperyalistlerin kızışan iştahının, burjuvazinin halklarını birbirine karşı kudurmuşcasına kışkırtmasının keşmekeşliği içinde, bütün ülkelerin emekçilerinin çıkarına uygun olan sağlam ve kararlı bir barış politikası izleyen biricik ülke odur. (...) Sovyetler Birliği, ne sömürgelerle, ne toprak ele geçirmekle, ne de emperyalist savaşla ilgisi olan sosyalist bir devlet olarak, izlediği bağımsız dış politikasıyla sınırlarının güvenli,ini sağlamlaştırdı ve halklarına barış içinde geçen hayatın nimetini sağladı.

Uluslararası proleteryanın emperyalist savaşa karşı yaptığı mücadelede kendisine düşen tarihî görevi yerine getirmesi: emredercesine şunları gerektirmektedir:

İlk olarak, ayrı ayrı her ülkede işçi sınıfı savaşçı güçlerinin birleşmesi;

İkinci olarak, işçi sınıfının yönetiminde gerçek bir emekçiler halk cephesinin oluşturulması;

Üçüncü olarak, proleteryanın uluslararası ölçüde birlikte hareket etmesinin sağlanması, emperyalist savaşa karşı mücadele yolunda bağımsız ve birleşik enternasyonal bir politika uygulanması;

Dördüncü olarak, kapitalist ülkelerde emekçilerin güttüğü mücadelenin, sömürgelerde ve bağımlı ülkelerdeki anti-emperyalist hareketlerle paralelleştirilmesi;

Beşinci olarak, emekçilerin, halklar arasındaki barış davasını savunan, bütün dünya emekçilerinin temel çıkarlarını koruyan biricik devlet olan büyük sosyalist ülkenin çevresinde birleşmesi.

İşçi sınıfının böyle bir cephesini, böyle bir geniş emekçiler cephesini, ancak işçi sınıfının ve sosyalizmin en alçak düşmanlarına karşı, sosyal-demokrasinin liderlerine karşı amansızca mücadele etmekle oluşturmak mümkündür.

Bir Mayıs gününde emekçilerin çıkarması gereken ikinci sonuç budur.

III

İşçi sınıfının, emekçi kitlelerce emperyalist savaşa karşı yürütülen mücadelenin yöneticisi ve örgütçücü rolünü yerine getirmesine engel olan başlıca unsur sosyal-demokrasidir.

Blumcular, Juocular, Atliciler ve Citrinciler, şimdiki emperyalist savaşın sorumluluğunu burjuvazi ile birlikte doğrudan doğruya taşımaktadırlar. Sosyal-demokrasi, bugünkü savaşın patlamasına kadar izlemiş olduğu hainlik politikası ile savaşın hazırlanmasına ve hızlandırılmasına yardım etmiştir. Hatta, örneğin kitlelerin baskı altında komünistlerle birleşik cephe kurmaya razı olduğu **Fransa** gibi ülkelerde bile sosyal-demokrasinin liderleri, bu «deney» in daha çabuk etkisizleştirilmesi, işçi sınıfına gem vurulması ve burjuvazinin kurduğu emperyalist planların en iyi biçimde gerçekleştirilmesi yolları üzerinde, kitlelerin arkasında burjuvazi ile sözleşmişlerdi. Savaşın başlamasından sonra sosyal-demokrasi emperyalist burjuvazi cephesinde en savaşçı, en şovenist parti rolünü oynamaktadır. Sosyal-demokrat partilerin ve reformist sendikaların desteği olmasaydı, İngiltere ve Fransa burjuvazisi bu savaşı yürütemezdi. (......)

Sosyal-demokrasi ve reformist işçi sendikalarının liderleri, efendileri olan emperyalistlerin mevzilerine dayanıyorlardı ve dayanmaktadırlar. Onların askeri amaçlarını dalkavuklara has bir gayretkeşlikle savunmakta ve bu canavarca amaçları, «halkçı» olduğu konusunda ikiyüzlü yalanlar atarak maskelemeye çalışmaktadırlar. Emperyalizmin bu hain uşakları «zaferle sonuçlanacak bir savaş» a taraftardırlar. Onlar Avrupa'ya ve bütün dünyaya «halklar ve devletler arasında yeni bir düzen ve yeni karşılıklı ilişkiler» sağlamaya çalıştıklarını hayasızca iddia etmektedirler. Fakat onlar bu «yeni düzen» i başka türlü değil de, İngiliz ve Fransız emperyalizmine dünya egemenliğini sağlamak biçiminde göstermektedirler. (...) **Bütün bu çeteye yapılmakta olan savaş yetmemektedir. Onlar yüce sosyalizm ülkesine karşı Haçlı Seferi açılmasını önermektedirler!**

İngiliz ve Fransız savaş kundakçılarının ajanı durumuna gelmiş bulunan Hilferdingciler ve Şampferciler, İngiliz ve Fransız süngülerinin yardımıyla yeniden Alman proleteryasının sırtına yüklenecekleri umuduyla müttefiklerin zaferine

güvenmektedirler. İspanya Prifetofçuları ve Kabellerocuları, İspanya'da İngiliz emperyalistlerinin işine gelen «liberal monarşi» yi yeniden kurmak için İngiliz - Fransız blokuna yaranmaktadırlar.

Sosyal-demokrat «teorisyenler», «artık işçi sınıfı ülkedeki diğer sınıflara karşı ileri sürülemez», «sınıf mücadelesi teorisi baştan aşağı gözden geçirilmelidir», kapitalizm şimdiki savaş için suçlu değildir; genellikle «kapitalizmin savaşla hiçbir ilgisi yoktur» iddiasıyla burjuvazinin ideologlarını geçmeye çabalamaktadırlar.

Savaşın emperyalist amaçlarını savunup propaganda yapan sosyal-demokrasinin ve reformist sendikaların liderleri de, doğrudan doğruya, sermayenin işçilerin hayatı düzeyine karşı saldırıya geçmesini, savaş harcamalarının emekçilerin sırtına yüklenmesinin, gericiliğin ve askeri-polis terörünün ortalığı kasıp kavurmasının sorumluluğunu taşımaktadır.

(...) Hiç şaşmamak gerekir ki, vatan hcini üst makamların izlediği bu politika, sosyal-demokrat işçilerin safında baş kaldırma yaratırken sosyal-demokrat partilerde ikilik yaratmakta, sosyal-demokrasideki buhranı şiddetlendirmekte ve derinleştirmektedir. İngiliz İşçi Partisinde, Fransız Sosyalist Parti'sinde, Belçika İşçi Partisinde, İsviçre Sosyal-demokrasisinde ve diğer ülkelerin bir dizi sosyal-demokrat partilerinde bu caniyane politikaya karşı muhalefet artmaktadır. Üst makamlarla alt tabakalar arasındaki hainler sürüsü ile dürüst işçi militanları arasındaki uçurum gittikçe derinleşmektedir. **Kitleler Sosyal demokrasiden artan bir şiddetle çekildikçe, burjuvazi tarafından beslenen sosyal-demokrat liderler de o derece vahşileşeceklerdir.**

Şimdilik savaş, sosyal-demokrat yöneticiler tabakasının, işçi sınıfını ezmeye yarayan bir araç durumuna geldiğini bir kat daha kuvvetli bir biçimde ortaya çıkardı; bu tabakaların kapitalist sömürünün korunması ile sömürge halklarının soyulması ile olan ilgisini, bir kat daha şiddetle açığa vurdu.

Stalin yoldaşın söylediklerini tekrar tekrar hatırlamamız gerekir:

«Şimdiki sosyal-demokratizm, kapitalizmin fikrî **dayanağıdır.** Lenin, şimdiki sosyal - demokrat politikacılar 'işçi hareketinde burjuvazinin asıl ajanları, kapitalist sınıfının işçi uşakları'dır, burjuvaziye karşı proleteryanın yapacağı iç savaşta onlar kesinlikle «komünarlara» karşı «versaycılar»ın yanını tutacaklardır' demekle bin kere haklı idi. **İşçi hareketindeki sosyal - demokratizmi yoketmeden, kapitalizmi yoketmek olanaksızdır.»**

Sosyal-demokrasinin hainlik rolünün içyüzünün kitlelerin gözü önünde ortaya çıkarılması, kitlelerin sosyal-demokrasiye karşı besledikleri nefretin artması, sosyal-demokratizmle amansız ca mücadele edilmesi; emekçilerin emperyalist savaşa ve kapitalist gericiliğe karşı mücadelelerinde başarı kazanmalarının zorunlu koşullarındandır. Bundan dolayı işçi hareketi saflarında sosyal-demokratizmin tasfiyesi, yalnız komünist öncüsüne değil, aynı zamanda işçi hareketinin bütün namuslu militanlarına, bütün işçi sınıfına düşen bir görevdir.

Bir Mayıs gününde emekçilerin çıkarmaları gereken üçüncü sonuç budur.

IV

Emperyalist savaşın ve kapitalizmin kökünden sarsılmasının yarattığı koşullar içinde komünist partilerinin rolü ve önemi çok fazla artmıştır. Emperyalist savaş cehenneminden çıkış yolunu ve gericilik, açlık ve zorunluktan kurtuluş yolunu kitlelere gösteren ancak komünistlerdir. Burjuvazi komünistlerden korkmaktadır. Çünkü komünistler işçi sınıfının başında bulunmakla, işçi sınıfı da halkın başında durmakla, burjuvazinin bütün hesaplarını darmadağın edebilecek pek büyük bir güç oluşturmaktadır.

Komünistlerin gücü nerededir? Komünistlerin ne istediklerini bilmelerindendir ve onların istedikleri milyonlarca emekçinin çıkarını dile getirmektedir. Sonra, komünistlerin gücü, kitlelere gösterdiği kurtuluş yolunun hayalî bir yol değil, subjektif bir istek değil, yeryüzünün altıda biri üzerinde zafere kavuşmuş bulunan işçi sınıfının büyük tarihî deneylerine dayanan bir yol olmasındandır. (...) Komünistlerin gücü, yüce öğretmenleri Lenin'le Stalin'in burjuvazinin nereye gittiğini büyük bir uzak görüşlülükle önceden görmelerinde, burjuvazinin demokrasiye doğru değil, en kara gericiliğe doğru, kitlelerin refahının yükseltilmesine doğru değil, kapitalist sömürünün çok büyük ölçülerde şiddetlendirilmesine doğru, halklar arasında barışa doğru değil, yeni emperyalist savaşlara doğru yol aldığı konusunda kitlelere uyarıda bulunmasındandır. (...) Komünistlerin bütün çalışmaları, Komünist partisinin birleşik iradeye, birleşik harekete sahip bir parti, söyledikleri yaptıklarından farklı olmayan kökünden ilke sahibi bir parti olduğunu kitlelere göstermektedir.

Komünistlerin bu nitelikleri şimdiki savaşta özellikle açık bir biçimde kendini göstermektedir. Halkların hayatının en korkulu anlarından birinde komünist partiler onurlu sınav verdiler. Yalnızca onlar emperyalist savaşa karşı mücadele bayrağını yüreklilikle yükselttiler; suni bir biçimde körüklenen şovenizm dalgasına karşı koydular; burjuvazinin ulusal birlik dediği yalanı yorulmadan ortaya çıkardılar ve savaşın «antifaşist» içerikli olduğu konusunda yayılan masalı çürüttüler. Şimdi onlar artık yalnız değildir. Şimdi artık onlar gittikçe geniş emekçi kitlelerin sesinin yansıtıcı bir aracı olmaktadırlar. (...) Gericiliğin kudurup azmasına rağmen komünistlerin sloganları; işçiler, köylüler ve şehirli emekçiler arasında giderek geniş bir yankı uyandırmaktadır. (...)

Fakat komünistler kitlelerin istek ve emellerine yalnızca aracı olmakla kalmamaktadırlar. Komünist partiler gün geçtikçe hareketin örgütleyici bir merkezi durumuna da gelmektedir. Komünistler kendilerine düşen görevin, yanlızca kitlelere bilinç vermek değil, aynı zamanda onları mücadele için örgütlendirmek, kitlesel emekçi örgütlerini burjuva ajanlarının etkisinden kurtarmak, bu ajanların izlediği kapitalistlerle sınıf işbirliği politikasını etkisiz bırakmak, savaşın ağırlıklarının burjuvaziye yükletilmesi için emekçilerin maddî durumunun iyileştirilmesi uğrunda yorulmadan mücadele etmek, emekçilerin hak ve özgürlüğünü karış karış korumak olduğunu bilmektedirler.

(...) Komünistler, savaş koşulları içinde bur juvazinin kendilerine karşı gittikçe daha vahşi yollara başvuracağını, doğrudan doğruya zorbalıklardan ve hileli pusulardan başka her türlü şantaj ve provokasyonlara da başvuracağını unutmazlar. Burjuvazi komünist öncüyü, geniş emekçi kitlelerden tecrit ederek, bozguna uğratmaya ve böylelikle savaşla kapitalizme karşı hareketi durdurmaya bütün yolları kullanarak çaba harcayacaktır. Komünist partiler gericiliğin bu ilerleyişine karşı yaptığı mücadelede işçi sınıfının ve emekçilerin saflarında destek bulacaktır. Savaşın her geçen günü, komünistlerin, işçi sınıfı ile emekçilerin çıkarını göğüs gererek savunduklarını, komünistlerin proletarya ve halkın davasına hizmetten başka çıkarları olmadığını onlara göstermektedir. Böylece can davalarının komünistleri savunmak ve desteklemekten ibaret olduğu, kitlelerin bilincinde gittikçe daha iyi yerleşecektir. Komünist partileri, işçi sınıfı ile bütün halkların kendilerini gericiliğin darbelerinden koruma ve savunmada ilk çizgiyi oluşturmaktadır.

Şimdi proleterya saflarında ve emekçi halkın bütün tabakaları arasında binlerce yürekli savaşçı çıkmaktadır. Yeni gözü pek savaşçılar yetişmektedir. İşçi gençlik ile kadınların saflarında yeni yeni tamamlamalar olmaktadır.

Bu militanlar için burjuvazinin hiçbir kovuşturması korkunç değildir. Bunlar en değerli insanlardır. Bunların komünist partiler saflarına çekilmesi, kitlelerle olan bağlarının sağlamlaşması ve pekiştirilmesi, Marksizm - Leninizm anlayışında yetiştirilmesi, komünist partilerin emperyalist mezbahanın daha çabuk son bulması için yapılan mücadelede öncü rolünü yerine getirmelerinin en önemli koşullarından birini oluşturmaktadır.

Halkların istedikleri barış, emperyalizme indirilen en ağır bir darbe, işçi sınıfının burjuvaziye karşı kazandığı en büyük bir zafer demek olurdu. Fakat bu barış yalnız kitlelerin mücadelesi ile elde edilebilir ve edilmelidir. (...) Bu bakımdan zaferin elde edilebilmesi için işçi sınıfı şimdi her zamandan daha çok sağlam, savaşçı komünist partilere, kitlelere binlerce bağlarla bağlı bulunan partilere, ilerici, devrimci bir teori ile silâhlanmış partilere, yüce Lenin - Stalin partisinin deneylerinden zafer mücadelesini bolşevikçe öğrenme gücü olan partilere muhtaçtır. Böyle partiler, proleteryanın ve emekçilerin sınıf düşmanına karşı yürüttükleri çetin mücadelede yetiştirilir ve yetiştirilecektir. **Emekçiler ancak böyle partilerin önderliğinde zafere kavuşacaklardır.**

Bir Mayıs gününde kapitalist ülkeler emekçilerinin çıkarmaları gereken en önemli sonuç budur.

DUYURU

16. sayımızda ara verdiğimiz Sömürgecilik Üzerine yazı dizimizi 17. sayımızda devam edeceğimizi belirtmiştik.

Yalnız bu yazı dizimizi «KSD» ile polemiğe girerek yazdığımızdan, «KSD»nin de 23. sayısında görüşlerimizi eleştiren! bir yazı yayınlanmasından dolayı, konunun daha etraflı bir şekilde açıklığa kavuşabilmesi için «KSD»nin 23. sayısında çıkan yazıya cevap vererek yazı dizimize devam edeceğimizden bu sayımızda da sömürgecilik üzerine yazı dizimize ara veriyoruz.

emeğin birliği

Sosyal Demokrasi ve Türkiye İşçi

Bu yazımızın birinci bölümünde, TSIP oportünizminin CHP üzerine değerlendirmesini ve sosyal - demokrasiye karşı tutumunu ele almıştık. Bu sayımızda da, kısa olarak, TKP ve TİP oportünistlerinin görüşlerini ele alacak ve bu konudaki görüşlerimizi açıklayacağız. Kuşkusuz bu yazı, Türkiye'de bu ve buna benzer oportünist görüşlerle Marksist görüş arasında, sosyal-demokrasi ve ona karşı proleteryanın politikası üzerine süregelen polemiklerin bütün noktalarını içermemekte; ancak mevcut durumda, işçi sınıfının bağımsız siyasetinin belirlenmesi bakımından önemli olan noktaları kapsamaktadır.

TKP'NİN CHP REFORMİZMİ KARŞISINDA BAYAĞILAŞMASI

Sosyal - demokrasinin kuyruğuna takılma yarışçılarından birisi ve en başta geleni de, işçi sınıfı partisi olduğu konusunda ve iddiasında mangalda kül bırakmayan, TKP'dir. TKP, CHP'yi millî ve orta burjuvazinin bir partisi olarak göstermeye çabalamaktadır. Ve bu görüşünü de programında şu şekilde açıklamaktadır:

«Ulusal burjuvazinin, orta tabakaların, işbirlikçi burjuvazi, emperyalizm ve yabancı sermaye ile çelişmeleri, çatışmaları artıyor, sertleşiyor. CHP ile gerici partiler arasındaki boğuşma bu çatışmanın açığa vurulmasıdır.» (TKP Programı, s. 2)

TKP, CHP'nin emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı olduğunu açıkça iddia etmektedir. TKP'nin bu bilinçli sahtekârlığını anlamak, yani CHP'nin emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı olmadığını bilmek ve ispatlamak, bir siyaset adamı olmayı veya fazla bilinçli olmayı gerektirmeyecek kadar açık ve basit bir konudur. CHP reformizmi, 1965'lerde, orta burjuvazinin çıkarlarını temsil ettiğini iddia ederek ortaya çıkmıştır. Fakat, Türkiye'de yaşanan gerçeklere ve CHP'nin bugünkü iktidarda yapmış olduklarına bakıldığı zaman bile kolayca anlaşılacaktır ki, CHP emperyalizme ve işbirlikçiliğine karşı değil, tam tersine emperyalizm ve işbirlikçi tekelciliğin temsilciliğini yapmaktadır. CHP daha önce de belirttiğimiz gibi, kurulduğu haliyle kalmamıştır. Yani, orta burjuvazinin temsilciliğini yaptığı iddiasıyla ortaya çıktığı gibi kalmamıştır. Giderek, süreç içersinde tekelci sermayenin yönetim ve denetimine geçmiştir.

Emperyalizm, 1950'lerden sonra, 1965'lere kadar millî sermayenin ve onun siyasî temsilciliğine son vermeye çalışmış ve son vermeyi başarmıştır. Artık bu dönemden sonra Türkiye'de bir millî burjuvazinin varlığından söz etmek sahtekârlık ve burjuva aldatmacasıdır. 1965'lerden sonra da tekel dışı kalmış sermaye ile tekelci sermaye arasındaki çelişki derinleşmiş ve 1970 sonlarında hat safhaya varmıştır. Bu iki sermaye arasındaki çelişki, varmış olduğu bu moment noktasında, 12 Mart faşizmi ile işbirlikçi tekelci sermaye tarafından emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermaye lehine çözümlenmeye başlamıştır. Emperyalizm ve işbirlikçi tekelciliğin bu yoğun baskısı CHP ve CHP gibi diğer tekel dışı kalmış sermaye temsilcilerini can havliyle bir çıkışa zorlamıştır. Kapitalizm koşullarında sermayenin üstünde hiç bir kanun olmadığı ve olmayacağı için, tekelci sermaye giderek bu sermaye katmanlarının bir kesiminin varlığına son vermiş geriye kalanını ise, CHP'yi kontrolu altına alarak, kendi eğemenliği altına almıştır.

Tekelci sermaye, CHP üzerinde bu egemenliğini kurduktan ve tekel dışı kalmış sermayeyi kontrol altına aldıktan sonradır ki, CHP'nin iktidara gelmesi için yoğun çabalar içine girmiştir. Ve az da olsa siyasetle ilgilenen birisi açıkça görebilir ki, son zamanlarda işveren sendikaları, ne yönde kararlar almışlarsa bu kararların uygulanması için CHP en ön planda yürümüştür. Mesela tekelci sermaye bir CHP-AP koalisyonu istemiştir, AP'den önce bu istemin uygulanması için CHP harekete geçmiştir. Bunun gibi daha bir sürü örneklerden kolayca anlaşılabilir ki, CHP bugün ne anti - emperyalisttir, ne de anti - işbirlikçi tekelcidir, ve ne de tutarlı anti - faşist bir partidir. Çünkü her şeyden önce komünizm düşmanlığı yapmaktadır. Ve hatta diyebiliriz ki, CHP, AP'nin bile savunamadığı ve gerçekleştiremediği derecede bir işbirlikçiliğin gerçekleştirilmesinden yanadır. Örneğin, IMF'nin direktiflerini yerine getiremeyerek, IMF'le anlaşamayan bir Süleyman Demirel'in yerine CHP, IMF'nin işbirlikçiliğini daha da güçlendiren isteklerine uyarak IMF'yle anlaşmayı başarmıştır. Yunanistan'ın, NATO'nun askerî kanadından ayrılarak, NATO'ya sitem etmesinin yanında, yine bir Demirel'in beceremediğini Ecevit becermeye çalışarak, Yunanistan'ın, Nano'nun askerî kanadından çekilmekle bıraktığı boşluğu Türkiye'nin dolduracağını söylemiştir.

Belki TKP ve onun gibi burjuva hayranları, Ecevit'in Montrö'de Yunanistan Başbakanı Karamanlis'le zirve görüşmesi yaparken Amerika'nın yapmış olduğu ağır baskılara dayanamıyarak, bir isyan çığlığı çekmesini, anti-emperyalist bir tavır olarak değerlendirebilirler. Fakat bu öyle anti-emperyalist bir hareket ki, bir zaman önce Demirel'in «Carter'ın masasına yumruk vurarak» yaratmış olduğu anti-emperyalist hareket kadar, anti-emperyalist nitelik taşıyabilecek cins te bir çıkıştır, Ecevitin Montrö çıkışı. Sermaye Kanununu bilen herkes bu tip lâf etmelerle hiç kimsenin anti-emperyalist olamayacağını anlar. Çünkü emperyalist sermaye Türkiye'ye öylesine yaygın bir şekilde girmiştir ki, Türkiye'nin silâhından tutun en basit ihtiyaç, araç ve gereçlerine kadar tüm emperyalizme bağımlı bir duruma getirilmiştir. Bu durumda anti-emperyalist olmanın bir tek koşulu vardır burjuvazi için, o da; emperyalizme sitem yapmanın, emperyalizmin karşısında burnunun suyunu akıtmanın yerine; önce Türkiye'yi ekonomik ve siyasî olarak emperyalizmden kurtarıp, bağımsız bir ekonomi yaratmak için girişimde bulunmaktır. Siyasî üst yapılar, her zaman için ekonomik alt yapıya göre şekillenir ve ona bağımlı bir gelişim gösterir. Ekonomik olarak bağımsızlığına kavuşamayan hiç bir ülke siyasî olarak ne kadar bağımsız görünse de tam bir bağımsızlığa kavuşamaz. Malî yönden bağımlılığın, diplomatik yönden de bağımlılığı yaratacağı Leninist bir gerçektir. Zaten Amerika'nın Montrö'deki diplomatik ilişkilere müdahale etmesi, maddî temelsiz havada bir şey değildir. Siyasî müdahalenin maddî temeli ekonomik bağımlılıktır. Herkesin görüp kolayca anlayacağı açık ve basit gerçeklere rağmen, TKP'nin CHP'yi emperyalizm ve işbirlikçiliğine karşıymış gibi göstermesi bir tek şeye yarar, o da; işçi sınıfının burjuvaziye güvenini yaratarak, işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takmak ve böylece burjuvaziye yaranmak. TKP ulusal burjuvazinin temsilcisi ve emperyalizm ve işbirlikçiliğe karşı olarak gösterdiği CHP'yle ilişkilere girme arzusu bakımından da şunları söyler:

«Parti, ulusal burjuvazinin, emperyalizme, gericiliğe, faşizme karşı her ileri adımını destekler. Ulusal burjuvazinin ilerici politik, sosyal örgütleriyle işbirliği ve ittifaklar kurmak yollarını arar.» (TKP Programı, s. 16). TKP ulusal burjuvazinin siyasî örgütü ilân ettiği CHP'yle «işbirliği ve ittifaklar kurma yollarını» arayadursun bir komünist partisinin diğer örgütlerle ve partilerle hangi şartlar altında işbirliği ve ittifaka gidebileceğini Dimitrov'dan öğrenelim:

«Komünist partisi tarafından önerilen Emek cephesi, Sosyal Demokrat Parti tarafından bu kadar ısrarla elde edilmeye çalışılan sınıf işbirliği taktiklerinin tam tersidir. Ve burjuva partilerinin ve sosyal-demokrat partisinin seçim anlaşmaları ve hükümet koalisyonları ile ortak hiç bir yanı yoktur.

«Dahası var: Komünist partisinin öteki işçi ya da küçük çiftçi, köylü partileri ve örgütleriyle birleşik cephe kurmasının ilk şartı, bu son sayılanların burjuvazi ve onun partileriyle ilişkilerini kesmeleri ve onlarla işbirliği yapmaktan vaz geçmeleridir.» (Birleşik Cephe Sf.: 22)

Dimitrov değil CHP gibi işbirlikçi tekelci burjuvazinin temsilciliğini yapan bir partiyle, küçük burjuva partileriyle bile güçbirliği yapmak için tek bir şart öne sürmektedir, o da: «burjuvazi ve onun partileriyle ilişkilerini kesmeleri» dir. İşçi sınıfının partisi olarak geçinen TKP ise, değil burjuvazi ve onun partileriyle ilişkilerini kesmek, bir burjuva partisi olan ve bu gün iktidarda olup emperyalizmle işbirlikçilik ilişkilerini devam ettiren CHP ile; kendi dışında bir sol tanımayan, iktidarda olduğu halde 141-142'nin kaldırılması için bile bir girişimde bulunmayan bir partiyle ne edip edip «işbirliği ve ittifaklar kurma yollarını» aramaktadır. Bu sınıf işbirliği politikası hiç kuşkusuz, oportünizmin en belirleyici karekteridir. Proleterya partileri ülkelerinin koşullarına göre güçbirliği politikasını kabul ederler ve savunurlar, fakat; her parti bu güçbirliği politikasını Marksist-Leninist dünya görüşü ışığında saptar ve uygular. Devrimi amaçlamış bir proleterya partisi en azından ittifaklar kurarken, bu ittifakların burjuvaziye karşı olan örgüt veya gruplarla kurulmasını tercih eder ve şartı da bu olur. Yani burjuvaziye karşı olmaları.

«Birleşik emek cephesi, burjuvaziyle sınıf işbirliği düşüncesine değil, günlük hayatlarında ekmek, giyecek, konut, vergi, tazminat, politik haklar, özgürlükler, barış ve savaş ile ilgili bütün büyük meselelerde gösterdiği gibi emekçi halkın, burjuvazi ve kapitalizm ile uyuşmazlığı üzerine dayandırılmıştır.» (a.g.e. s: 22) İşte proleterya partisinin ittifak yapma ve cephe kurma politikası budur. Yani, anti-faşist cephe oluşturulurken yapılacak olan güçbirliği Dimitrof'un deyimiyle «emekçi halkın, burjuvazi ve kapitalizmle uyuşmazlığın» temeli üzerine kurulmalıdır. Türkiye'de kurulacak olan bir güçbirliği emekçi halkla, burjuvazi ve kapitalizmin uyuşmazlığı üzerine kurulmadığı müddetçe hem böylesi bir cephe oluşturulamaz, hem de yaşatılamaz. TKP nin yine programının 4. sayfasında:

«Bütün bu güçlerin (yukarıda bu güçleri şöyle sıralamıştır. Köy emekçilerinin, geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin E.B.) ulusal demokratik cephe birliği, bu amaca ulaşmada tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu aşamada bütün ulusal, demokratik, anti-emperyalist, anti-feodal dönüşümler gerçekleştirilecektir.» şeklinde TKP tarafından oluşturulacak olan (ulusal demokratik cephe birliği) önerisinde, burjuvaziye ve kapitaizme karşı bir tek kelime yoktur. (zaten programın tümünde böyle bir kelime bulmak mümkün değildir.)

TKP hem UDC konusunda, mangalda kül bırakmaz, hem de kapitalizme ve burjuvaziye kar-

Sınıfının Yeni Bir Yol Ayrımı – 2

şı olduğunu bir kere dahi olsun söylemez. Halbuki yukarıda Dimitrov'dan alınan alıntıdan görmüştük ki, böylesi bir cephenin kurulmasında esas temel sorun kapitalizm ve burjuvazi ile emekçi yığınlar arasındaki uyuşmazlık olarak alınmıştı. Aslında TKP'nin UDC anlayışı, programda belirtildiği gibi, sadece anti-emperyalist ve anti-feodal bir anlayıştır. Bir anti-faşist halk cephesi anlayışı değildir. Ama mevcut durumda görüyoruz ki, TKP, aynı karakterde bir cephenin savunuculuğunu yapan Mihri Belli ve benzerleri ile birlikte bir güçbirliğine gitmenin yerine, fazime karşı bir UDC'nin kurulması gerektiğini savunarak, işçi sınıfını aldatmaya çalışmaktadır. Anti-emperyalist bir cephe kurmak başka şey, anti-faşist bir cephe kurmak başka şeydir. Bunların ikisini birbirine katmak mücadeleyi savsaklamaktan başka bir şeye yaramaz. Anti-emperyalist cephenin kurulması için izlenecek siyaset ve kurulacak ittifak başkadır. Anti-faşist halk cephesi için kurulacak ittifak, izlenecek siyaset başkadır. Anti-emperyalist cephenin oluşturulmasında kapitalizmden ve burjuvaziden tüm ilişkilerin kesilmesi şeklinde bir şart aranmaz, bu cepheye katılacakların anti-emperyalist olmaları yeterlidir. Buna rağmen TKP'nin gerine gerine programına almış olduğu «anti-emperyalist, anti feodal dönüşümler» iddiası bile Türkiye'nin mevcut ekonomik ve sosyal gerçeklerine uymayan soyut, havadan anlamsız ve demogojik bir iddiadır. Çünkü emperyalizm Türkiye'de feodalizmle işbirliği içinde değil, burjuvazi ile işbirliği içindedir ve bu işbirlikçilik artık tekelcilğe dönüşmüştür. Bu somut gerçek karşısında TKP'nin «anti-emperyalist ve anti-feodal» bir mücadele önermesi Türkiye'de olmayan birşeyi yani feodalizmi ve feodalizme karşı mücadeleyi işçi sınıfının gözüne dikerek, işbirlikçi ve tekelci burjuvaziyi işçi sınıfnın gözünden saklamaktadır.

TKP anti-faşist bir mücadele için değil de, anti-emperyalist bir mücadele için UDC çağrısında bulunmuş olsa bile, göstermiş olduğu hedefler, işçi sınıfını yanıltmakta, Türkiye işçi sınıfı ve diğer tüm emekçileri ezen işbirlikçi tekelciliği göz ardı ederek, hayalî bir anti-feodalizmi işçi sınıfının karşısına çıkarmaya çalışmaktadır. (UDC konusu başka bir yazının tartışma konusu olduğu ve başka yazılarda ele alındığı için şimdi burda bunun üzerinde durmayacağız). Halbuki Türkiye'de bugün esas sorun, emperyalizm ve işbirlikçi tekelciliğin uygulama alanına koymuş olduğu, ve bugün için geri çekilmiş gibi görünse bile, Türkiye işçi sınıfı ve tüm emekçilerinin karşısında hazır ve nazır bekleyen faşizmin giderilerek, onun maddî temeli olan kapitalizmin ortadan kaldırılmasıdır. Bu durumda yapılacak ittifaklar ise Dimitrof'un yukarıda belirtmiş olduğu biçimdeki ittifaklardır. TKP'nin zannettiği gibi burjuvaziyle kurulacak ittifaklarla faşizme karşı mücadele edilemez ve faşizm giderilemez.

TKPnin işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi konusundaki görüşlerine gelince;

Hiç kuşku yok ki, bir örgütün siyasî düşüncesi neyse, örgütlenme düşüncesi de onun gibidir. TKP nasıl ki, siyaset olarak CHP'yle koyun koyuna girmek için bir çaba içindeyse, sendikal mücadelesi ve örgütlenmesi konusunda da işçi sınıfını CHP'yle koyun koyuna sokmaya çalışmaktadır ve bunu önemli ölçüde de başarmıştır zaten. TKP'nin bu konudaki görüşlerini 17 Şubat 1978 tarihinde «Bizim Radyo» yoluyla açıklanmış ve bu açıklama ÜRÜN dergisinin 45. sayısında, sayfa 6'da yayınlanmıştır. Yayınlanmış olan bu konuşmanın bir bölümünü aşağıya alıyoruz:

«Sendikal hareketin burjuva partilerinden kesin olarak bağımsızlığı ilkesi açıkça benimsenmiştir. Niçin sınıf sendikacılığı ilkesinden söz ederken esas olarak burjuva partilerinden bağımsızlık ilkesinin altını çiziyoruz? Çünkü zararlı olan, asıl olan eğilim budur Tehlikeli olan asıl eyilim, sendikal hareketi burjuvazinin partilerinden birinin peşine takma eyilimidir. Kaldı ki, işçi sınıfının partisi, TKP, örneğin sendikal hareketi örgütsel olarak kendisine bağlamak gibi bir niyeti hiç bir zaman ortaya koymamış, böyle bir karar almamıştır. Buna karşılık CHP genel başkanı sendikaların tabanından başlayıp, tavanına kadar gitmekten, sendikaları ele geçirmekten açıkça söz etmiş, sendikaları kendi partisine bağlama politikası izlediğini kamuoyu önünde açıklamıştır.»

Önce bu düşüncenin kendi içindeki tutarsızlığına bakıp, daha sonra da Marksizm-Leninizme ne kadar ters olduğunu belirtelim. Kendisine «Türkiye işçi sınıfının partisi» diyen bir partinin bir burjuva partisi olan CHP'ye böyle sitem etmesine söyleyecek hiç bir söz bulamıyoruz. Burjuvaziye böylesi dert yanmalar neye yarar? Bu partinin bir burjuva partisi olan CHP'den daha aptal yöneticilere sahip olduğunu söylemeye lüzum yoktur herhalde. Ne demek: «Sendikal hareketin burjuva partilerinden kesin olarak bağımsızlık ilkesi açıkca benimsenmiştir?» Eğer işçi sınıfı sendikalarının burjuva partilerinden bağım sız kalması isteniyorsa, bu sendikaların işçi sınıfı partisi tarafından kontrol edilmesi, yönetilmesi ve denetlenmesi gerekir. Eğer işçi sınıfı partisi bunu yapamıyorsa, daha doğru bir deyimle yapmak istemiyorsa, çok açıktır ki, bunu burjuvazi yapacaktır. İşçi sınıfı kendi mücadele okulu olan sendikalar içersinde kendi partisi tarafından denetlenmez ve ona sınıf bilinci verilmezse, işçi sınıfı burjuvazinin yanına gitmekten başka bir şey yapamaz. Hem işçi sınıfının sendikal örgütlenmesine karşı yukarıda belirtilen antimarksist bir siyasetle yaklaşılır, daha sonra da burjuvazi işçi sınıfının sendikal örgütleri üzerinde bir yönetim ve denetim kurduktan sonra burnunun suyunu akıtarak, TKP'nin burjuva babasına dert yanması neye yarar? Bu oportünistlik de değil, daha başka bir şeydir. (adını okuyucu koysun) Hem işçi sınıfının «burjuva partilerinden kesin olarak bağımsızlığı» lâfta istenir, ve hem de şöyle denirse: «Kaldı ki, işçi sınıfının partisi Türkiye Komünist Partisi, örneğin sendikal hareketi örgütsel olarak kendisine bağlamak gibi bir niyeti hiç bir zaman ortaya koymamış, böyle bir karar almamıştır.»; bundan ne anlam çıkartılır? Bu düşünce işçi sınıfının kendiliğindenciliğe bırakılması değil midir?

Kendisine Türkiye işçi sınıfının partisi, «Türkiye Komünist Partisi» diyen bir parti işçi sınıfını böyle kendi haline bırakır da başka kimleri örgütler acaba? Övgüyle bahsettiği orta burjuvaziyi, doktorları, mühendisleri, avukatları mı örgütler? Evet tastamam bunları örgütlemektedir. DİSK, TKP'nin yönetimindeyken eğer bir işçi, sınıf bilincinden, örgütlenmeden bahsetseydi. DİSK yöneticileri işverenle kıçkıça koyarak, o işçinin «goşist, anarşist» olduğunu söyleyerek işçiyi işinden atarlardı. Ama şimdi DİSK'i CHP eline geçirince TKP yukarıya aldığımız alıntıda da gördüğünüz gibi stem yaparak CHP'ye dert yanar. İşte oportünizmin burjuvaziye güveni, proleteryaya güvensizliği tastamam budur. Oportünizmin aptalı görülmüştür de, TKP kadarı hiç görülmemiştir.

Şu zavallılığa bakın ki, «Türkiye Komünist Partisi olarak sendikal hareketi örgütsel olarak kendisine... bağlama kararı almamıştır.» dedikten sonra CHP genel başkanının «sendikaların tabandan başlatıp tavana kadar» giderek «sendikaları kendi partisine bağlama» politikası izlediğini dert yanarak söylemektedirler. Bu durum işçi sınıfını adına fevkalâde utanç verici bir durumdur. Halbuki tabandan tavana doğru örgütlenerek, işçi sınıfının sendikalar örgütlenmelerinin yönetimini işçi sınıfının partileri ele geçirmeye çalışırlar. Ama TKP'nin dert yanmasından görüyoruz ki, bunun tersi olmuş! Yani, kendisine «işçi sınıfı partisi» lâkabı takan TKP, sendikaların işçi sınıfı partisine bağlanmasına karşı, fakat işçi sınıfının aşağıdan yukarıya örgütlenerek ele geçirmesini CHP'nin yaptığını söyleyip ve bu haliyle de CHP'yi kınamaktadır. Ve daha sonra TKP, Marksizmi de kendisine benzetmeye çalışarak, Marksizmi şu şekilde aşağılamıştır:

«Demek ki, günümüzde sendikal hareketin partilerden bağımsızlık ilkesine komünistler sonuna kadar sadık kalmışlardır. Kimi sosyal demokratlar ise bu ilkeyi ya kavrayamamış, ya da bilerek bu ilkeyi çiğnemeye kalkmıştır.» (a.g.y.)

Şu sefil heriflere bakın ki, sosyal demokratlardan Marksizmin ilkelerini çiğnememeyi beklemektedirler. Bu öylesine bir zavallılıktır ki, sosyal demokrasinin Marksizmi çiğnediğini kınarken, kendileri Marksizm adına, Marksizmi çiğnemek değil, Marksizmin ırzına geçmektedirler. Hangi Marksist bu güne kadar sendikaların, işçi sınıfı partilerinden «bağımsız» kalması gerektiğini savunmuştur? Bunu bir tek Marksist geçinenler yapmıştır, onlar da bizim TKP gibi, Rusyadaki menşevikler ve Sosyal-Devrimciler olmuştur. İşçi sınıfı sendikalarının TKP'nin göstermeye çalıştığı şekilde «bağımsız» olmalarını kimin savunduğunu önce Leninden öğrenelim:

Halâ, sendikaların «kendi yapılarıyla belirlenmiş alanlar» içindeki «bağımsızlık»ları ile, sendikaların partizan olmamaları sorununu, ya da onların politik alanda ve sosyalist devrimin görevleriyle ilgili alanlarda partiyle yakın ilişkide bulunmalarını **k a r ı ş t ı r a n** soytarıları görmeye devam ediyoruz (!)

«Bu yolla Sosyalist - Devrimcilerimiz, «tarafsızlık» teorisinin temel özelliğini, gerçekte burjuvazinin proleterya üstündeki etkisini güçlendirmeye yarayan bir teori olması sorununu hasır altı ettiler.» (Sendikalar Üzerine s: 286)

Sendikaların kurulmuş olduğu kendi çalışma alanlarında bağımsız hareket etmeleri başka şey, fakat sendikaların «partiden bağımsızlık» yani proleterya partisinden «bağımsızlık» ilkesini savunmak ayrı şeydir. Görüldüğü gibi Lenin yukarıda sendikaların kurulmuş olduğu kendi alanlarında bağımsız olarak çalışmalarını, fakat «politik alanda ve sosyalist devrimin göreviyle ilgili alanlarda partiye yakın ilişkide bulunmalarını» savunmaktadır. Sosyalist devrimciler ise yine alıntıda görüldüğü gibi, aynen TKP'nin «partiden bağımsızlık» şeklinde «tarafsızlık» teorisini savunmuşlardır. Ve böylece de Lenin'in deyimiyle «gerçekte burjuvazinin proleterya üstündeki etkisini güçlendirmeye» yaramışlardır. Yaşanan hayat göstermiştir ki; TKP, sendikaların «partiden bağımsızlığını» savunarak herkesin bildiği gibi DİSK'i burjuvazinin yönetim ve denetimi altına vermiştir. Bir Lenin'in sendikalarla il-

(Devamı 10. sayfada)

«Cephe Tartışmaları» üzerine

Geçen senenin sonları ve bu senenin başlarında, Vatan Partisinin sözcülüğünü yapan, «Sosyalist» gazetesinde, «Cephe Tartışmaları» başlıklı bir seri yazı yayınlanmıştır. Bu yazı serisinde, «Sosyalist» gazetesi, halk cephesi üzerine kendi anlayışını açıklarken, devrimci hareket için yer alan diğer birçok parti ve akımın da görüşlerini ve siyasetini eleştirmiştir; bu arada gazetenin 52. sayısında aynı yazı dizisinde Emeğin Birliği'ne de birtakım eleştiriler yöneltmiştir. Emeğin Birliği olarak, biz, proletarya partisi ,anti-faşist halk cephesi ve ittifak anlayışı sorunları üzerine görüşlerimizi daha da açıklamakta yararlı olacağı için, «Sosyalist» gazetesinin bu eleştirilerine cevap vermeyi uygun gördük.

En başta söylemek gerekir ki, «Sosyalist» gazetesi yazarı, bu eleştiri için, kabul etmediğimiz ve gayri-ciddî olarak nitelendirdiğimiz bir yola başvurmuştur. Yazar, eleştirmek için bizim görüşlerimize atfen aldığı alıntıların bir bölümünü, Emeğin Birliği'nin bugüne kadar yayınladığı dergilerden ve kitaplardan değil de, Kasım ayı içinde yapılan «Sosyalist Forum» da Emeğin Birliği adına konuşan bir arkadaşın, yazılı bir metinden değil, şifahi olarak yaptığı konuşmalardan aktarmış. «Sosyalist Forum konuşmasından» diyerek yaptığı alıntılara da kendi gönlünce yorumlar yapmıştır. Biz böylesi bir yöntemi kabul etmiyor ve ciddiye almıyoruz. Çünkü, Emeğin Birliği'nin aynı konuda yayınladığı bir sürü yazılar vardır ve bunlar dururken, yazılı metni olmayan ve şifahen yapılan konuşmalardan alıntı alıp eleştirmek, (kaldı ki, bu konuşmaların aktarılmasında ne derece samimi davranıldığı ayrı bir tartışma konusudur), gönlünce ve keyfi tahrifatlara başvurmaktan başka bir amaca hizmet etmez. Bu yüzden, biz, E. B.'nin yayınlarından yapılan alıntılara itibar edip, bu görüşlerimizin doğru olduğunu savunacağız. Buna rağmen, yazarın bize yönelttiği gerek parti sorunu, gerek cephe sorunu ve gerekse ittifak anlayışı üzerine eleştirilere cevap verecek ve düşüncelrimizi açıklayacağız.

PROLETARYA PARTİSİNİN OLUŞTURULMASI ÜZERİNE...

«Sosyalist» gazete ile polemiğe, yazarın yönelttiği eleştirilerin sırasına göre, «partiye nasıl gidilir?» sorunundan başlayacağız. Bu başlık altında yazar, «Sosyalist Forum konuşması»ndan diye aldığı bir alıntıdan sonra, kendi kavlince bir eleştiri yapmış ve bize bir tavsiyede bulunmuş. Şöyle demiş:

«Oysa, partinin örgütlenmesi bir yandan *'mücadele içerisine'* ısmarlanırken, öte yandan üstü örtülü bir biçimde —ki bu örtü sınıf bilinçli işçilerdir— bu işi Emeğin Birliği'nin yapacağı ima edilmektedir. Elbette bütün bu özlenenlerin yapılabilmesi için, Emeğin Birliği kendi dışındaki gruplarla bir program çerçevesinde birleşemeyeceğini ispatlamalıdır. Özellikle 1971 öncesi sosyalist hareketi «kemalizm kuyrukçusu» olarak gören, bu temelde birleşen Kurtuluş ve Devrimci Yol'la ayrılıkları koymalıdır. Çünkü pek çok konuda bu üç eğilim aynı şeyi söylemektedirler.» (Sosyalist, No. 52, s. 2)

Evet, sayın yazarın açıklamamızı istediği, parti konusundaki düşünceler bunlardır. Burada «nasıl bir parti» üzerine düşüncelerimizin t ü m ü n ü açıklamaya imkan yoktur. Bu konuda yazılmış olan etraflı yazılarımızın yazarın eline ulaşabileceğini peşinen söyleyebiliriz. Fakat yine de, partinin oluşması sorununda, yazarın düşündüğü gibi düşünmediğimizi belirtmek gerekir. Yazarın iddia ettiği gibi, proletarya partisinin örgütlenmesini «mücadele içerisine», yani bilinmeyen bir geleceğe ısmarlamadığımızı belirtelim. Her ülkede ,proletarya partisinin, işçi sınıfının mücadelesi içinde doğacağı ve gelişeceği, bize göre Leninist bir gerçektir. Yani parti, birtakım küçük burjuva entellektüellerinin, ıssız odalarda ve salonlarda,. yaptığı «program hazırlıkları»yla, ya da birbirleri arasında sürdürdükleri müzakere diplomasisi sonucunda kurulamayacağı açıktır. Fakat Leninist bir parti, yazarın deyimiyle, «mücadele içine ısmarlama» ile değil, bu partinin oluşturulabilmesi uğruna, onun somut siyasi duruma uyan programının ortaya çıkarılması uğruna, yoğun bir ideolojik mücadele yürütülerek, siyasi hedefler belirlenerek, partinin sınıf temelinin gerçekten proletarya sınıfı üzerine oturtulabilmesi için bir örgütlenme mücadelesi sürdürülerek, partinin mücadele ve örgütlenme anlayışının Bolşevik parti ilkeleri üzerine temellenmesi için yoğun çalışmalardan geçilerek gerçekleştirilebilir; ve bu uğurda yoğun bir çalışma yapılmıştır ve yapılmaktadır. Dolayısıyla, partinin kuruluşundan önce gereken bu tür bir ideolojik, siyasi ve örgütlenme mücadelesinden geçmeden, sadece bir program yazıp, «parti» kurup ondan sonra da «işte size proletarya partisi» demek, bizim ülkemizde kurulmuş yarım düzine legal «Sosyalist» partiye ve tüm menşevik görüşlere has bir özelliktir.

Yazarın, yukarıdaki alıntıda bize yönelttiği diğer eleştirileri az sonra ele almak üzere, partinin oluşturulması sorunundaki eleştirilerine devam edelim. Yazar, Emeğin Birliği'nin 13. sayısında yazılan, «hâlâ mücadele içinde bir partinin oluşması tezini savunmak değil, bu partinin oluşturularak mücadeleyi yürütmek tezini savunmak günümüzün koşullarına verilecek en doğru cevaptır», şeklindeki görüşümüzü alarak şöyle bir değerlendirme ve eleştiri yapmıştır:

«Görüldüğü gibi tez Ocak ayında yön değiştirmiştir. Ve tam tersine sıçramıştır. Ve bizlere bu değişikliğin gerekçesi olarak sadece «partiyi oluşturacak güçlerin partiye varacak düzeye geldiği» söyleniyor. Ortada bir program yok. Ama bir düzeye gelmiş (!) «güçler» var. İnsan ister istemez meselenin ayakları değil de elleri üzerine konuşuna şaşırıyor. Bir parti kurulurken önce programı tezgâhlanır, ortada program (teori) yokken, «partiyi oluşturacak güçler»den bahsedilebilir mi?» (aynı yer)

Yazarın bu şaşkınlığına biraz açıklık getirmemiz lazım. Emeğin Birliği'nin düşünceleri yazarın zannetiği gibi, «Ocak ayında yön» değiştirmiş değildir. Fakat, partinin oluşması üzerine yukarıda kısaca değindiğimiz Bolşevik görüşlerden hareketle senelerdir sürdürülen, teorik, ideolojik, siyasi ve örgütsel çalışmaların bugün ulaşmış olduğu düzey, Ocak ayında çıkmış olan yazıda anlatılmaya çalışılmıştır. Yani, bu düzey, yazarın anlamak istediği gibi, sadece birkaç ayda, ya da «Ocak ayında» değil, seneler önce tespit edilerek uğruna mücadele verilen bir yön»ün doğrultusunda bugün varılmış olan aşamadır.

Sizin anlayışınıza göre parti kurmak çok kolaydır. Çünkü, birkaç kafadar bir araya gelip bir «program» yazdımı, bir de parti kurma dilekçesi hükümet eline verilip bir tabela asıldımı, parti «kurulmuş» demektir. Ama bize göre, parti sorunu sadece bir program çıkarma sorunu değildir. Bize göre parti sorunu: Marksist-Leninist teoriye dayanan bir ideolojinin geliştirilmesi, bunun temelinde bir ideolojik birliğin sağlanması, bu ideolojik birlik temelinde mücadelenin pratiğinde siyasi ve örgütsel çalışmaları yürüterek, işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün bilinçli öncülerinden oluşmuş bir *kadronun* hayata çıkarılması sorunudur. Partinin, ideolojik ve siyasi birliği sınıf mücadelesinin pratiği içinde sağlamış bir kadroya dayanmadan ayakta durabilmesi mümkün değildir.

Size göre bir parti, bir program yazıp, bir de adres bırakıp, «falan adreste buluşalım», zihniyeti ve çalışmasıyla kurulabilir (Okuyucu belki hatırlar: 12 Mart öncesinde H. Kıvılcımlı, gazetesinde böyle bir adres yayınlamış ve partinin oluşturulması için o adreste buluşulmasını ilan etmişti). Ama bize göre böyle değildir. Proletarya partisinin kurulması, her şeyden önce, kendi arasında ideolojik ve siyasi konularda anlaşmış ve birliği sağlamış profesyonel militan kadroların, sınıf mücadelesinin pratiği içinde pişmiş, yetişmiş ve partiyi yaşatabilecek güce erişmiş olmalarını gerektirir. Kuşkusuz bu kadro, partinin kurulma safhasında, az olur, ama öz olur. İşte bundan sonradır ki, bu kadro o güne kadar mücadele içinde pekiştirdikleri ideolojik ve siyasi görüşleri ve ilkeleri, bir program halinde ortaya koyar ve partiyi kurar.

İşte bunun içindir ki, biz, ideolojik, siyasi ve örgütsel mücadelemizin geçmişini bilerek ve nereye doğru geliştiğini hesap ederek, geçirdiğimiz tüm deneyleri ve kazandığımız tecrübeleri göz önünde bulundurarak, bugüne kadar yapılan bütün çalışmaların, ancak mevcut durumda bir proletarya partisini gerçekten oluşturabilecek düzeye vardığını belirtmişiz.

Yazarın «bir teori yok» iddiasını da, çok boş ve havadan bir iddîa olarak görüyoruz. Çünkü Emeğin Birliği'nin, teorik bakımdan, gerek dünya konjonktürünün değerlendirilmesi, gerek ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının tarihî gelişimi ve mevcut durumu, gerek devlet ve faşizm sorunu, gerek mevcut siyasi ortam, gerek devrim anlayışı ve ittifaklar sorunu, gerek millî mesele ve köylülük sorunları olsun, açıklık getirmediği ve görüş ortaya koymadığı hiç bir temel mesele kalmamıştır. Sayın yazara, zahmet olmazsa, «Leninist Yol», «Finans-Kapital ve

"Sosyalist" Gazetesine Cevap-1

İşbirlikçi Tekelcilik», gibi kitapları ve diğer tüm yayınlarımızı okumasını salık veririz. O zaman bir teorinin olup olmadığı anlaşılabilir. Bu tip iddialar çok ucuz ve değersizdir, sayın yazar ve sizin yüzünüzü örtmeye yetmez. Bu gibi ucuz iddialarla kaçamak yapacağınıza, bugüne kadar yayınlarımızda H. Kıvılcımlı'nın ve sizin çeşitli görüşlerinize yönelttiğimiz eleştirileri cevaplayarak E. B. ile teorik ve ideolojik polemiklere girseniz, tartışmalar daha verimli olur kanaatindeyiz.

İşte sizin, «ister istemez meselenin ayakları değilde elleri üzerine konuşuna şaşırıyor», diyrek bizim parti anlayışımıza hayret etmeniz sizin bu şaşkınlığınızdan doğuyor. Böyle lüzumsuz laflarla oyalanmayıp, E. B. ile teorik ve ideolojik konularda daha etraflı ve tutarlı bir tartışmaya girseydiniz, şaşkınlığınızın sebebi daha iyi ortaya çıkardı. Bir proletarya partisinin kurulmasında, ülkenin ve işçi sınıfı hareketinin objektif şartlarıyla uyum içindeki bir ideolojinin etraflı bir şekilde ortaya çıkması, işçi ve emekçi kitleler arasında aktif ve yaygın bir çalışma sürdüren kadrolar tarafından mücadelenin pratiğine uygulanması, böylece soyut olan teorinin objektif ve örgütlü bir güç haline dönüşmesi, parti sorununun «elleri üzerine» değil, «ayakları üzerine» konması demektir. Ama siz ve bugün faaliyette bulunan bütün oportünist partiler bunun tam tersini savunuyorsunuz. Yani bir ideolojik görüş, bir siyaset, sınıf bilinçli işçi ve emekçi kitleler arasında belli ölçüde yayılmadan, onlar arasında objektif bir güç ve hareket haline gelmeden, bilinçli ve sosyalist işçilerin öncü kesimi bu objektif güç etrafında bilinçli ve gönüllü bir birlik oluşturarak, bu örgütlü gücü bir siyasi güç, yani parti haline getirmeden ve ancak gelişimin bu aşamasında, bir parti programını ortaya çıkarmadan; yazacağınız birkaç sayfalık sözüm ona bir programla bir işçi sınıfı partisinin kurulabileceğini iddia ediyor ve bunu da «ayakları üzerine» durmuş bir olgu olarak görüyorsunuz. Parti ve parti programı üzerine sizinle E. B. arasındaki düşünce farkı, işte budur. Bu iki tezden hangisinin «ayakları üzerinde», hangisinin «elleri üzerinde» durduğuna okuyucu karar versin.

Yazarın, partinin kurulması konusunda, «üstü örtülü bir biçimde —ki bu örtü sınıf bilinçli işçilerdir— bu işi Emeğin Birliğinin yapacağı ima edilmektedir», iddiasına gelince:

Böylesine dürüt olmayan demagoji yöntemleri hiç kimseye fayda sağlamaz. Çünkü birincisi, Emeğin Birliği, hiç bir zaman işçi sınıfını bir «örtü» olarak, yani birtakım ucuz hesaplar uğruna kullanılacak, istismar edilecek bir sınıf olarak görmez. Bu anlayış bugünkü tüm oportünist partilerin zinniyetidir. Yani, birkaç küçük burjuva entellektüel «Sosyalist» biraraya gelecek, partiyi kuracak, sonra da etraflarına biraz işçilerden adam toplayacak sonra da kendine «işçi sınıfı partisi» yaftası asacak. Emeğin Birliği'nin bu ucuz hesaplarla hiçbir alakası yoktur. E. B., sınıf bilinçli işçilerden bahsederken, onları partinin maddi sınıf dayanağı, çelik çekirdeği ve yönetici kadrosu olarak değerlendirir. Ve proletarya partisinin kurulabilmesi için de, sınıf bilinçli işçi ve emekçilerden ideolojik, siyasi ve örgütsel bakımdan sağlam bir kadronun (aynı zamanda partinin yönetimini ve kaderini elinde tutacak bir kadronun) oluşmasını vazgeçilmez bir zorunluluk olarak görür. Ve senelerdir sürdürdüğü çalışmalarda bu görüşü kendine temel prensip edinmiş, ona göre çalışmıştır. Artık ülkemiz şartlarında, devrimde işçi sınıfının öncülüğü sadece ideolojik ve siyasi değil aynı zamanda örgütsel öncülüktür. Peki bu örgütsel öncülük kim tarafından sağlanacak? İşçi sınıfı adına entellektüel gruplar tarafından mı? İşte size, aramızdaki bir temel ayrılık noktası daha: biz tam da sınıf bilinçli işçilerin partinin esas dayanağı, öncü ve yönetici kadrosu olması prensibinden söz ederken, siz aynı yazınızda bize akıl vermeye kalkıyor ve «sınıf bilinçli işçiler olduğu gibi, bütün sınıf ve zümre kayıklarını batırmış aydınlar ve vb. olabilir», diyorsunuz. Partide aydınlar da bulunur, başka sınıflardan gelme unsurlar da. Bunu tartışmıyoruz. Bizim tartıştığımız, aydınların ve diğerlerin değil, fakat sınıf bilinçli işçilerin partinin esas dayanağı olacağı ve partinin yönetim ve denetimi mutlaka kendi elinde tutacağıdır.

İşte Emeğin Birliği, senelerdir süren mücadelesinde, partinin dayanacağı kadroların yetişmesi ve yetkinleştirilmesi çalışmalarında bu temel ilkeden hareket etmiştir. Ve bugün artık böylesi kadrolar az değildir. Siz de sayın yazar, eğer kafanızı çevirip biraz etrafınıza bakarsanız, tahsili bile olmayan, hatta okuma yazma bile bilmeyen birtakım işçilerin sizin gibi kalem efendilerini Marksizm-Leninizm ve tüm devrim sorunlarında nasıl bir köşeye sıkıştırdıklarını görebilirsiniz. Emeğin Birliği, partinin kurulması sorununda böylesi insanlara güveniyor, onlara dayanıyor ve onlarla birlikte yürüyor.

İkincisi, Emeğin Birliği, proletarya partisini kendi başına oluşturacağını hiç bir zaman ne söylemiş ve ne de «ima» etmiştir. Zaten bu türlü «ima»larla görüş açıklama Emeğin Birliği'nin karakterinde yoktur. Emeğin Birliği, işçi sınıfı hareketi içerisinde mücadele veren ve aynı ideolojik görüşler etrafında birlik sağlayabilecek ve aynı doğrultuda siyaset izleyecek bütün gruplarla ve bütün unsurlarla tek parti çatısı altında birleşebilmek amacıyla bir mücadele birliği politikası ortaya koymuştur. Ama bu mücadele birliğinin açıklıkla ve kesinlikle saptanmış ilkeleri vardır. Bu ilkelere göre, ayrı ideolojik temellerden kaynaklanan ve ayrı siyasi yönlere gidecek olan grupların bir parti içinde birleşebilmesi mümkün değildir. İşte bu nedenle, Emeğin Birliği, ilk günden beri, bütün grupların ideolojik ve siyasi durumlarını titizlikle incelemekte, bunların nasıl bir siyasete doğru yöneldiğini takip etmekte ve mücadele birliği içerisine girebileceğine inandığı gruplarla yakın ilişkilere girmektedir. Ama bunun yanında, Emeğin Birliği, partinin kurulması sorununu sadece böylesi gruplar ile mücadele birliği politikasına bırakmamakta ve esas olarak kendi iç dinamiğini sağlamlaştırmak ve parti örgütlenmesine ve gerçek bir parti çalışmasına uygun hale getirmek amacıyla çalışmaktadır. Bu politikamızı «Anti-Faşist Güç-birliği» adlı yazımızda açıklamamıza rağmen, yazarın hâlâ Emeğin Birliği'ne böylesi laflarla eleştiri yöneltmesi, ciddiyetle bağdaşmaz.

Yazarın, «Emeğin Birliği kendi dışındaki gruplarla bir program çerçevesi etrafında birleşemeyeceğini ispatlamalıdır», şeklindeki sözlerine gelince. Burada sözü edilen grupların, Emeğin Birliği'yle aynı ideolojik görüşlerden kaynaklanmayan, siyası mücadele ve örgütlenme politikasında da ayrı bir doğrultuda yürüyen, bugünkü «Sosyalist» partiler ve benzeri siyasi akımlar olduğunu belirtelim. Emeğin Birliği'nin böylesi gruplarla (örneğin VP, TSİP, TKP, TEP, vb.) ideolojik ve siyasi bakımdan arasında nasıl bir derin ayrılığın bulunduğunu izah edecek değiliz. İsteyen E. B.'nin tüm yayınlarından bunu öğrenir. Burada esas sorun şudur ve yazar da zaten bu konuda E. B.'ne eleştiri yöneltmektedir: Türkiye işçi sınıfı hareketinin mevcut şartlarında, ayrı ideolojik ve siyasi çizgilere sahip gruplar« bir program çerçevesi etrafında» anlaşıp birleşip partiyi oluşturabilirler mi?

Bunun mümkün olmadığını, artık Türkiye'de böylesi grupların bir araya gelerek bir işçi sınıfı partisinin oluşturulamayacağını E. B. çoktan ispatlamıştı. Ama yazar bunları ya görmemiş, ya da görmezlikten gelmiştir. Bunun için kısaca yeniden tekrarlayalım. Örnek olarak 1899'da kurulan Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ni ele alalım Bilindiği gibi bu parti, farklı ideolojik ve siyasi çizgilere sahip grupların biraraya gelmesiyle kurulmuştu. Bugün Türkiye' nin mevcut sosyal ve siyasi durumu ve özellikle işçi sınıfı hareketinin gelişim düzeyi, RSDİP'nin kuruluşu dönemindeki şartlardan kesinlikle farklıdır.

Herşeyden önce, proletarya partisi bir sınıf partisidir, o sınıfın ideolojisi ve siyasetinin birliğini temsil eder. Yani proletarya partisi kendi sınıfının mücadelesini hakkıyla sürdürebilmek için her hal ve şartta ideolojik ve siyasi birliği sağlamak zorundadır. Eğer bu birliğin daha önce sağlanma imkanı yoksa, parti bu birliği kurulduktan sonra kendi içinde sağlar. Ya da kurulması sırasında sağlam bir birlik oluşturulur ve parti kurulduktan sonra bu birliği devam ettirmek için mücadele yürütür. Böylesi bir ideolojik ve siyasi birlik, eğer RSDİP'de olduğu gibi partinin kurulması aşamasında sağlanamamışsa, o zaman kuruluştan sonra yürütülen ideolojik mücadele ile, yani parti içi mücadeleyle sağlanmaya çalışılır; bu durumda da parti yine ideolojik bakımdan farklı çeşitli parçalara ayrılır ve yine parti içinden ayrı ayrı siyasi farksiyonlar doğar. Bugüne kadar gerçekten proletarya partisi olan hiç bir partide, ayrı ideolojilerin ve siyasetlerin birlikte kaldığı ve birlikte yaşadığı, buna rağmen de o partinin parçalanmadan mücadelesini yürüttüğü görülmemiş-

(Devamı 12. sayfada)

(Baştarafı 7. sayfada)

gili görüşüne, yani Lenin'in ekonomik mücadeleyi siyasî mücadeleden ayrı, bağımsız görmediğine bakılır, bir de TKPnin sofistçe «demek ki, günümüzde sendikal hareketin partilerden bağımsızlık ilkesine komünistler sonuna kadar sadık kalmışlardır.» dediğine bakılırsa insanın, TKP mi «komünist» bir parti, yoksa Lenin mi komünist diye sorası geliyor. Çünkü öyle bir durum var ki burda birbirine tamamen ters ve zıt iki görüş göze çarpmaktadır.

TKP Plekhanov'un şu dediğini tekrarlıyor: «Fakat, o zaman Plekhanov, sendikalara politik ayrılıkları sokmanın zararlı olacağını söylemişti... «Tıpkı TKP gibi, Plekhanov da sendikaların işçi sınıfı partisinden «bağımsızlık» ilkesini savunmuştu. Fakat, Lenin Plekhanov'un yukarıdaki dediğine şunu ekler: «Evet Plekhanov bu aptalca şeyi söylemişti ve Sosyalist - Devrimci baylar doğal olarak, taklit etmeye değmeyecek her şeye sarıldıkları gibi, buna da sarılmalıydılar.» Görüldüğü gibi TKP, Plekhanov ve sosyalist - devrimcilerin savunduğu tezi savunurken. Lenin bu tezi savunanların aptal olduklarını savunmaktadır.

Ve Lenin şöyle devam eder: «Her yerde ve her zaman sendikaların işçilerin partisiyle bağlaşmasını desteklemeliyiz, fakat belli bir ülkede, belli bir ulus arasında, hangi partinin gerçekten sosyalist olduğu ve işçi sınıfının partisi olduğu sorunu, özel bir sorundur ve uluslararası kongrelerin kararlarıyla değil, ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucuyla çözümlenir.» (Sendikalar Üzerine s: 288-289) Görüldüğü gibi, TKP'nin «sendikal hareketin partilerden bağımsızlık ilkesine komünistler sonuna kadar sadık kalmışlardır.» iddiası Marksist - Leninistlerin iddiası değil, Plekhanov ve onun taklitçisi olan oportünist sosyalist - devrimcilerin ve menşeviklerin iddiası ve onların şiarıdır. TKP işçi sınıfı hakkında bu düşüncelerini devam ettirdiği müddetçe işçi sınıfının partisi değil, bir küçük burjuva entellektüeller partisi olmaktan öteye gidemez. Çünkü Lenin: «Her yerde ve her zaman sendikaların, işçilerin partisiyle bağlaşmasını desteklemeliyiz» der ve komünist olan düşünce de budur. TKP bunun aksini savunduğu, yani Plekhanov düşüncesi gibi bir düşünceyi savunduğu için işçi sınıfının partisi değildir ve olamaz da.

Lenin'in belirttiği gibi bir partinin «gerçek sosyalist olduğu ve işçi sınıfının partisi olduğu, sorunu, özel bir sorundur ve uluslararası kongrelerin kararlarıyla değil, ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucu ile çözümlenir.» TKP'de uluslararası planda ne kadar söz ederse etsin, kendisinin işçi sınıfının partisi olduğu hakkında uluslararası planda, Lenin'in deyimiyle, ne kadar «kararlar» alırsa alsın; Türkiye işçi sınıfının partisi olduğunu ne kadar iddia ederse etsin, bu iddia ve kararların hiç birisi TKP'yi işçi sınıfının partisi olma durumuna getiremez. Hangi partinin işçi sınıfını temsil ettiği ve edeceği yine Lenin'in deyimiyle «ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucu ile çözümlenir.» TKP'nin Türkiye işçi sınıfını temsil etmediği bu günde ortadadır. TKP'nin yurt dışına çadır kurarak, enternasyonal bir takım ilişki ve haberlerle Türkiye işçi sınıfını avutması pek uzun sürmeyecektir. Bir partinin İşçi sınıfının partisi olduğu, onun bağımsız sınıf politikasından ve onun sınıf sendikacılığı siyaset ve düşüncesinden kolayca tespit edilebilir. Bugüne kadar siyasete gözünü açmış tüm işçiler görmektedir ki, TKP her siyasetini burjuvaziyle sınıf işbirliğine dayatmaktadır.

Bir zamanlar DİSK'i bir sınıf sendikası haline getirdiğini ve DİSK'in «işçi sınıfı partisiyle» birlikte ona sıkı bağlarla bağlı bir şekilde mücadele ettiğini hem Türkiye işçi sınıfına ve hem de dünya Proleteryasına yaymaktaydı. DİSK'in 6. kongresi TKP'nin bu balonunu patlatmıştır. Ve DİSK'i aşağıdan yukarıya örgütleyerek bir sınıf sendikası haline getirmemiş, tersine, DİSK'in üst düzeydeki yöneticileriyle bir takım burjuva üçkâğıtcı numaralarıyla anlaşmalar yapmış ve daha sonra DİSK üst yönetimde TKP'yi savunur gibi görünen bu üçkâğıtçılar CHP'den yana geçerek, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini CHP'nin yönetimi altına sokmuşlardır. DİSK 6. kongresi işçi sınıfı için tam bir talihsizlik olmuştur. Fakat, bunun esas müsebbibi (TİP - TSİP, SDP gibi oportünist partilerle birlikte) TKP olmuştur. TKP burjuva politikacılığı yaparak, üçkâğıtçılık numaralarıyla DİSK'in üst yönetimindeki bir takım üçkâğıtçılarla böyle geçersiz anlaşmalara girmenin yerine işçi sınıfının içinde tabandan tavana doğru bir örgütlenmeyle, DİSK'le TKP'yi sıkı bağlarla birbirine bağlasaydı bugünkü durumun doğmasına olanak kalmazdı.

Dünyanın hiç bir yerinde bugüne kadar işçi sınıfının partisi tarafından yönlendirilen bir işçi sınıfı sendikası zor ve şiddet kullanılmadan burjuvazinin eline geçmemiştir. Veya burjuvazi bu sendika içerisinde egemen olamamıştır ve olamazda. Olamaz çünkü, işçi sınıfının hiçbir partisi, sendikaların üst yönetimiyle anlaşıp, onların emrine lüks bir yaşam imkânı vererek, onları bir nevi satın alarak işçi sınıfının başına belâ etmezler. Şurası bilinen bir gerçek ki, iş adam satın almaya döküldüğü zaman burjuvazi herkesten iyi becerir bu işi. Bunun için işçi sınıfı partileri Mersedesli, lüks yaşamlı sendikacılar yetiştirmeye çalışmaz ve sendika yöneticilerini satın alarak işçi sınıfının ekonomik örgütlenmesini yürütmez. İşçi sınıfı partileri, aşağıdan yukarıya doğru işçilerin içinde örgütlenerek, işçilere sınıf bilinci vererek, onları mücadelenin önderleri haline getirerek örgütlenir ve sınıf sendikacılığını da bu temel üzerine inşa eder. Ve böylece de hem sendika patronlarının doğmasını önler, hem de işçi sınıfının ekonomik mücadelesini satılık adamların yönetimi eline değil, işçi sınıfının içinde doğmuş ve işçi sınıfının en bilinçli ve siyasî yönden en tecrübeli işçi sınıfı önderlerinin eline geçmesini sağlar. TKP'nin iyi bir yaşam koşulu ve yaşam yeri bulmuş olan yöneticileri karakter olarak da zahmetsiz ve eziyetsiz işler görmeyi öğrenmişlerdir. Bunun için işçi sınıfının içine girmek, bilinçsiz işçilere sınıf bilinci vermek gibi zor ve uzun vadeli bir çalışma onlara yabancı gelmektedir. Bütün bunlara örnek ve döküman aramaya lüzum yoktur. TKP'nin böylesi bir karakter kazandığının en açık ve bariz örneği DİSK yönetimini kuzu kuzu CHP'nin eline bırakmasıdır.

Türkiye işçi sınıfı çok uyanık olmak zorundadır. Oportünizm işçi sınıfını her yanlı kavramaya çalışmaktadır. Hem siyasî yönden, hemde ekonomik mücadele yönünden oportünizm bu durumu yaratmaya çalışmaktadır. Mevcut durumda oportünizmin güçlü olduğunu kabul etmemek, gerçeklere göz yummak olur. Bir yandan legal oportünizm, diğer yandan ise illegal geçinen TKP oportünizmi işçi sınıfını aldatmakta ve işçi sınıfını burjuvaziyle iyi ilişkiler sürdürmelerinin bir aracı haline getirmektedirler. Legal oportünizmin burjuvaziyle alış verişte hiç bir dertleri yok zaten. TKP'nin gerçek yüzünün sosyalist ülkeler tarafından görülmemiş olması, ve ya görülmezlikten gelinmesi, TKP'ye illegal geçindiği halde, rahat bir ortamı sağlamış durumdadır. Bu duruma biraz ilerde yeniden değinmek üzere bırakıp, şimdi de işçi sınıfına TİP'in nasıl bir oyun oynamak istediğini kısaca açıklamaya çalışalım.

TİP'İN SİYASETİNİN ÖZÜ AYNIDIR FAKAT KILIFLAMASI BİRAZ DEĞİŞİKTİR

Mevcut durumda TİP, TKP ve TSİP'in CHP' yle yapmış oldukları sınıfsal işbirliğine çok keskin bir şekilde karşı çıkar gibi görünerek, aslında kendisiyle aynı soyda ve boyda olan her iki oportünizme de, kendi oportünist yüzünü gizlemeye çalışarak, hiddetle ve şiddetle karşı koymaktadır. TİP bu keskinliğini şöyle ifade etmektedir:

«CHP, anti-komünizm ticaretinin baş bezirgânları Feyzioğlu ile Sükan'ı ve AP'den dökülenleri yedeğine alarak bilinen biçimde hükümet oldu. Kendi programından da gerilere düşen bir hükümet programıyla ortaya çıktı Hükümet olduğundan beri de büyük sermayenin ve uluslararası emperyalist kuruluşların alınmasını istedikleri «tedbir» i bir bir almakla meşgul, daha da alacaklarından gayrı.»

«CHP'nin solunda, sosyalist görünüp de CHP'yi kayıtsız şartsız destekleyen ve kendi anlayışlarındaki solculuk, sosyalizm için önce CHP iktidarını bekleyenler arasında bugün bir ayırım göze çarpıyor. Bir kısmı, en iyi ifadesini «bugün için eylemsizliğin en iyi eylem olacağı» görüşünde bulan aynı kayıtsız şartsız desteklemeyi sürdürmeden yana. Buna karşılık bazıları ise, bugüne kadar Ecevit hükümetine bel bağlamışken, şimdi eski görüşlerini bir kalemde silip tam tersi bir konuma geçiyor ve hükümetle MC hükümetleri arasında hiç bir fark yokmuşcasına bir tavır alıyorlar. Böylece, bazıları aynı «teslimiyet» politikasını savunarak eski yanlış çizgilerini sürdürürken, diğer bazıları geçmişteki görüşlerini inkâr edercesine karşı uca savrularak yine yanlış bir çizgi üzerinde olmakta devam ediyorlar.

«Oysa CHP'nin hükümet olması ile beliren yeni şartlarda da bilimsel sosyalistlerin ve işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisi'nin CHP'ye karşı tavrında, özünde bir değişiklik söz konusu olmamıştır.» (Yürüyüş, Sayı 151, 28 Şubat 1978).

Türkiye İşçi Partisi kendisini «bilimsel sosyalistlerin ve işçi sınıfının» partisi olarak ilân edip, kendisi gibi olanlara yukarıdaki eleştirileri yöneltmektedir. Ve kendi (CHP'ye karşı) tavrının da önce ne ise bu gün de aynı olduğunu söylemektedir. TİP, politikasında tutarlılık iddiasında bulunurken, biz okuyucuya bir şey hatırlatmak istiyoruz: 5 Haziran seçimlerinden önce okuyucu hatırlayacaktır ki, TİP, CHP'yle birlikte veya ittifak halinde seçimlere katılma isteyerek, Behice Boran'la Ecevit'in bir görüşmesi olmuştu ve hatta yan yana resim çektirmişlerdi. O zamana kadar TİP'in CHP'ye karşı olan tavrı, yukarıya almış olduğumuz alıntıda, tavırlarını kınadığı partilerden daha «teslimiyetçi» idi. Neki, TİP bu yanaşmasının karşısında CHP'den beklemediği tepkiyi görünce, bu günkü sözüm ona keskin tavır içine girmiştir.

Kaldı ki, TİP mevcut yapısıyla keskin olsa ne olur, teslimiyetçi olsa ne olur? TİP her şeyden önce, her şeyiyle legal kurulmuş ve legal çalışan bir partidir. Böylece de her çalışması ve hareketi burjuvazinin kontrolu altındadır. Böyle bir siyasî kuruluş burjuvaziye teslimiyetçilik ilân etse neye yarar, veya keskin bir anti - burjuva tavır takınsa neye yarar? Burjuvaziyle işçi sınıfının ayrı sınıflar olduğu ve ayrı siyasetlerinin olması gerektiği gerçeği pratikte, TİP'in konumunda olan legal bir parti tarafından uygulanamaz. Almış olduğumuz alıntıda TİP kendi akranlarını burjuvaziye «bel bağlamak» la suçlamıştır. Sormak lâzım TİP'e, kendisi «işçi sınıfının partisi» adına her şeyiyle legal olarak kurulup, her şeyiyle legal çalışıp, burjuva yasalarına sığınırken, acaba kime bel bağlamaktadır? Proleteryaya mı

yoksa burjuvaziye mi bel bağlamaktadır, hangisine? Bizce burjuvaziye bel bağladığı gayet açıktır. Yine TİP, yandaşlarını «bugün için eylemsizliğin en iyi eylem olacağı» şeklindeki düşünceleriyle eleştirmektedir. Peki bugüne kadar TİP'in eylemleri neymiş? Acaba ne türden eylemler koyacakmış? Türkiye'de yaşadığımıza göre, TİP'in bugüne kadar ortaya koyduğu bir eyleme şahit olmadık. Eğer Türkiye İşçi Partisinin şefleri, işçi sınıfını temsil ettikleri için (!) gidip çeşitli tören ve toplantılarda arz-ı endam etmeyi ve konforlu salonlarda konferanslar hazırlayarak süslü lâflar etmelerini, ve daha sonra da CHP'yle kıç kıça girerek, DİSK'i CHP'nin yönetimine sokmalarını, bir eylem olarak kabul ediyorlarsa buna bir sözümüz yok tabii ki!.. Doğru, böylesi eylemleri sürekli olarak yapıyor ve yapmaya devam ediyor. Fakat bu eylemler TİP'in, «bilimsel sosyalistlerin ve işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisi» diyerek, belirtmiş olduğu partinin temsilciliğini yaptığı bu iki ayrı güçden işçi sınıfının değil ancak «bilimsel sosyalistler» diye sınıflandırdığı küçük burjuva entellektüellerinin partisinin koyacağı tipten eylemlerdir.

TİP'in kendisi için yapmış olduğu «bilimsel sosyalistlerin ve işçi sınıfının politik örgütü Türkiye İşçi Partisi» tanımını TİP'in bir samimiyeti olarak kabul etmek doğru olabilir. Bu tanım, TİP'in samimi bir itirafıdır. Fakat, TİP'in tam bir tanımı değildir. TİP'in esas tanımı: Küçük burjuva sosyalist aydınlar diyebileceğimiz ve TİP'in «bilimsel sosyalistler» şeklinde ifade ettiği tanımı tek başına alırda, «işçi sınıfının politik örgütü» terimini çıkartacak olursak TİP'in sınıfsal temelinin esas tanımını yapmış olacağız. Yani «Türkiye İşçi Partisi bilimsel sosyalistlerin» partisidir dersek TİP'in esas tanımını yapmış olacağız. Çünkü TİP, işçi sınıfı ile «bilimsel sosyalistleri» birbirinden ayırarak tanımlamıştır. Kuşkusuz bu özel bir tanımdır ve TİP'e has olan bir tanımdır. TİP'in biraz olsun namuslu davrandığına işaret eden bir tanımdır. Marksist literatürde bilimsel sosyalizm vardır, sosyalistler vardır, ama bilimsel sosyalistler yoktur. TİP bu terimi, TİP'i kuran ve yönetimini yapan sosyalist aydınları belirtmek için kullanmıştır. Çünkü, bilimsel sosyalizm bir toplumsal düzenin bilmidir, işçi sınıfı bu bilmin maddi temelidir. TİP'in kastettiği «bilimsel sosyalistler» ise TİP'e göre bu bilmi yazanlar ve çizenlerdir. TİP'de, proleterleşmemiş, proleter karakteri kendi yaşamına uygulayamamış ve kendisini işçi sınıfından farklı gören, ancak işçi sınıfını yönetmekle görevli olduklarına inanan, küçük-burjuva sosyalistler vardır. Bunun yanında kendisini oportünizmin tırnağına takmış ve TİP oportünizminin peşine takılmış olan işçiler de vardır. Fakat bu işçiler parti içinde ancak yönetilenler durumundadırlar; esas partinin yöneticileri, partinin sınıf temelinin tanımını yaparken, «bilimsel sosyalistler» diye tanımladığı küçük burjuva aydınlardır. Evet gerçekten TİP kendi ağzıyla da dediği gibi küçük burjuva entellektüellerinin yönettiği ve belli ölçüde peşlerine taktıkları proleterlerin de bulunduğu bir partidir. TİP'in bu açık yürekliliğinden dolayı kutlamak lâzım! Zaten örgütlenme ve çalışmasına legaliteyi temel alarak, proleteryaya güvensizlik ve burjuvaziye güven duymasını temel nedeni de bu açık gerçekte yatmaktadır.

Bir parti, ya işçi sınıfının veya burjuvazinin herhangi bir bir kesiminin partisi olur. Ve işçi sınıfı partisi olan bir siyasî kuruluş, hem bilimsel olarak, hem de sınıfsal olarak proleteryaya ait olur. Tek kelimeyle söyleyecek olursak; proleteryanın ideolojisini savunan ve o ideolojinin gerektirdiği her şeyi yapan, gönüllü müfrezelerin bir birliği olur. Böylesi bir durumda da parti içinde «bilimsel sosyalistler» ayrı «işçi sınıfı» ayrı konumlar teşkil ve temsil edemezler.

Sözü daha fazla uzatmadan belirtelim ki, TİP'in yukarıda kınadığı bütün oportünist yandaşlarına yönelttiği eleştirilerin hepsi kendisi için de geçerlidir. TİP yukarıda almış olduğumuz alıntıda, yandaşlarını «sosyalist görünüp de CHP'yi kayıtsız şartsız» desteklemekle suçlayarak, TİP'in politikasının değişmediğini ve her zaman CHP'ye karşı aynı tutum içinde olduğunu söylerken, daha sonra bir takım lâf ebeliği yaparak, CHP'yle «dayanışma» içine girmenin yollarını arayacağını söyleyerek şöyle devam etmiştir:

«Bu süreç içinde bilimsel sosyalist işçi sınıfı partilerinin tutumu, hem en açık ve seçik biçimde durumu sergilemek ve eleştirmek, hem de dayanışma ve birliği geliştirme yollarını aramaktır. Zamana ve koşullara göre bu iki yanlı tutumun bir yanı ağırlık kazanabilir. ön plana çıkabilir. Örneğin, muhalefetteyken koşullar dayanışma ve birlik girişimleri için daha elverişlidir de, taraflardan biri iktidar olduğunda bu daha güçleşir hatta imkânsızlaşabilir. Türkiye'de şimdi durum böyledir. Muhalefetteyken bile solundakilerle hiç bir ilişki, diyalog kurmaya yanaşmayan CHP, şimdi, büyük burjuvazi adına kestaneleri çekmek uğraşı ve bunu becereceğine dair güvence verme çabası içindedir. Şimdi dayanışma ve birlik çağrılarının zamanı değildir; şimdi, ve CHP iktidarda kaldıkça muhalefet etmeye ağırlık verme zamanıdır.» (a.g.y.)

Almış olduğumuz alıntıdan anlaşılacağı gibi, TİP'de diğer akranları gibi, işçi sınıfının bağımsız siyasetini oluşturmak ve bunu savunmak yerine «eleştirmek, hem de dayanışma ve birliği geliştirme yollarını aramak» önerisinde bulunmaktadır. Fakat, TİP'e göre bir de başka bir durum varmış o da: «Muhalefetteyken koşullar dayanışma ve birlik girişimleri için daha elverişlidir» şeklinde saptanmış olduğu mükemmel siyaset anlayışıdır. Yani TİP'in, eleştirdiği diğer oportünistlerden farklı olarak keskinliğini belirleyen, muhalefetteyken birlik kurma, iktidara geldiği zaman da CHP'ye karşı muhalefet etme siyasetidir. Bir önceki alıntıya baktığımız zaman, TİP'in gerçekten bağımsız bir siyaset izlemeyi önerdiği izlemini bırakabiliyor insanda. Fakat, biraz ileriye gidildiği zaman TİP'in sadece biçimsel yönden diğer akranlarına karşı çıktığı anlaşılmaktadır. Yani, öbürleri, CHP iktidardayken de sınıfsal işbirliği siyasetini uyguluyorlarmış, fakat TİP CHP iktidardayken değil, CHP muhalefetteyken bu sınıf işbirliğini gerçekleştirmeyi düşünmüştür. İşte TİP, muarızları saydığı, kendisi gibi olan diğer oportünistleri keskin bir şekilde eleştirirken, onlardan farklı olarak bu şekilde bir sınıfsal işbirliğini önermektedir.

Görüldüğü gibi her cinsten oportünizm madalyonun bir başka yüzüdür. Yani, tümünün kökü proleteryaya güvensizlik, burjuvaziye güven ve sınıf işbirliği politikası temelinden kaynaklanır.

Proleterya dayanışma ve güçbirliklerine girer ve böylesi bir temel politikayı izler, ama; önce kendi bağımsız sınıf politikasını ortaya koyar ve bu politikaya uygun bir şekilde ve bu politika doğrultusunda bir ittifak veya güçbirliğini kabul eden partiler, guruplar veya unsurlarla güçbirliğine veya ittifaklara girer. Buraya kadar yayın organlarında ve parti programlarında ittifaklar konusunda düşüncelerini yazılı metin şeklinde aktararak eleştirdiğimiz, TSİP, TKP ve TİP, birbirlerini eleştirmelerine rağmen her üçü de bir tek ortak noktada birleşmektedirler. O ortak nokta ise; CHP ile sınıf işbirliği kurma yollarını ayrı ayrı biçimlerde arama ve ayrı yollarla kurmayı önermeleridir.

Halbuki proletarya partisi, sosyal-demokrasiyle birlik kurmanın yollarını tek başına aramaz. Daha başka bir deyimle, proleterya partisi sosyal demokrasiyle ittifak kurmayı ister ama; tek taraflı, yani proleterya partisinin sosyal demokrasiye uyma koşullarını arayarak değil, tam tersine sosyal demokrasinin proleterya partisi ile ittifaklara girme ortamını yaratma, zemini yaratma yani, sosyal demokrasiyi bu ittifaka mecbur etme yollarını arar ve böyle bir ittifak siyaseti izler. Daha önceden Dimitrof'dan alıntılarla belirttiğimiz gibi, proleteryanın sosyal demokrasiyle ittifak kurmasının bir tek yolu vardır. O da: Proleteryanın her türden burjuvaziyle ilişkilerini keserek, kendi birliğini sağlarken, sosyal - demokrasinin içerisinde büyüyen çatlakların ayrı ayrı gruplara ayrılmasını sağlayıp, bu gruplar içinde proletarya partisinin bağımsız siyasetine ayak uyduranlarla ittifak kurmasıdır. Proleterya sosyal - demokrasiyle ittifak kurabilmek için önce kendi arasında, siyasi olarak ve ekonomik mücadelede yani sınıf sendikacılığında bir birlik sağlaması, faşizme karşı mücadele konusunda ve burjuvaziye karşı tavır konusunda kesin ve belirgin siyasetini ortaya koyarak, bu siyaset etrafında bir güçbirliğine girmesi gerekir.

Ama bizim oportünistler bunu göz önünde tutmazlar. Kimisi, (TSİP) kendisini proleterya partisi sayar ve işçi sınıfının ekonomik mücadelesini reformizm ve reformist sendikalarla birlikte ve bu sendikalar içinde, böylecede mevcut haliyle CHP'nin yönetimi ve denetiminde sürdürmesini isteyerek, diğer birisi (TKP) sendikaların bağımsız kalmasını ve bu sendikalar içerisine siyasetin sokulmamasını isteyerek, proletaryayı CHP'nin eline bırakıp sonrada CHP'yi sendikalar içerisine siyaset soktuğu için eleştirerek, bir birlik siyasetini savunur, bir diğeri ise (TİP) CHP iktidarda olduğu zaman muhalefet, CHP muhalefette olduğu zaman CHP'yle «dayanışma ve işbirliği» siyasetini savunarak, sınıf işbirliğini nasıl gerçekleştireceklerinin yollarını arar. Yani hiç birisi, ne proletaryanın bağımsız siyasetini ve nede, sınıf sendikacılığını gerçekleştirmeyi düşünmeden ve bunu akıllarından bile geçirmeden, şu veya bu şekilde CHP'nin kuyruğuna takılma siyaseti gütmektedirler.

Yapmış olduğumuz bu kısa açıklamalar sonucunda, proletaryaya şöyle sesleniyoruz : bugüne kadar, Türkiyede olan sınıf ayrışması genellikle burjuvazi ile proletarya arasındaki bir odak noktasını teşkil ediyordu. Türkiyedeki genel durumdan dolayı da, oluşan saflaşma, proletaryayla birlikte küçük burjuvazininde ,burjuvaziye ve faşizme karşı bir saflaşmasını beraberinde getiriyordu. Mevcut durumda, kendisini halkın «umudu» olarak ilan eden CHP'nin gerçek yüzünün açığa çıkmış olması ve CHP'nin bu yüzüyle birlikte küçük burjuvazininde CHP'nin kuyruğuna takılarak gerçek konumunun açığa çıkması sonunda proletarya ile küçük burjuvazinin de sınıfsal saflaşmasının kavşağı olan yol ayrımına gelinmiştir. Bundan sonra gelişecek olan durum, proletaryanın sürekli olarak sınıf olarak saflaşması, birleşmesi ve bütünleşmesi yolunda olacaktır. Küçük burjuvazinin ise, CHP'nin içindekiler dahil parçalanması, çeşitli guruplara ayrılması ve çeşitli muhalefetler şeklinde ortaya çıkması biçiminde olacaktır. İçinde yaşadığımız dönem, proletaryanın her cinsten burjuvaziyle ideolojik, örgütsel, ve ekonomik örgütlenme doğrultusunda kesin bir hesaplaşmaya girdiği bir dönemdir. Varılmış olan bu düzeyle daha öncede belirttiğimiz gibi proletarya çok uyanık olmak zorundadır.

Uyanık olmak zorundadır çünkü: proletar-

(Devamı 15. Sayfada)

(Baştarafı 9. sayfada)

tir ve Leninizmin ilkelerine göre de görülemez.

Bu nedenle, Rusya'da, o günün somut şartlarında, özellikle de işçi sınıfının siyasi mücadelede izleyeceği çizginin kesin hatlarıyla ortaya çıkmasının söz konusu olmadığı bir durumda, aralarındaki ideolojik ve siyasi ayrılıklar henüz kesin bir şekilde su yüzüne çıkmamış birkaç grubun «bir program çerçevesi etrafında» birleşerek RSDİP'ni kurmaları mümkün olmuştur. Ama, işçi sınıfının gelişen mücadelesi içinde atacağı siyasi adımlar gündeme geldikçe, ayrı ideolojilere sahip grupların parti içinde hizipleşmesi ve nihayet parçalanması da ortaya çıkmıştır. Ve RSDİP'nin içinden bir sürü hizip ve fraksiyon doğmuştur (örneğin, bolşevikler, menşevikler, otzovistler, Ağustos bloku, Bundçular, vb.). Bu parçalanma neden doğmuştur? Her şeyden önce, devrim anlayışının farklılığından, yani burjuvaziyle mi, yoksa köylülükle mi, ittifak yapmalı? sorunundan. İkincisi, partinin örgütlenme anlayışından, yani parti tamamiyle legal mi olmalı, yoksa illegal temele dayanıp legal çalışmalarda mı bulunmalı? sorunundan. Ve buna benzer temel ideolojik ve siyasi ayrılıklardan. Artık bu durumda aynı parti çatısı altında birlikte kalmak mümkün olamayacağı için, Lenin ve Bolşevikler, diğerleri dışında kendi partilerini örgütlerler.

İşte Türkiye'nin mevcut şartlarında böylesi grupların biraraya gelerek bir parti oluşturmalarının imkanı yoktur. Çünkü Rusya'dakinden farklı olarak, ülkemiz işçi sınıfı mücadelesinin bugün ulaşmış olduğu aşamada, devrimin hemen bütün sorunları üzerine bir ideolojik ve siyasi ayrılık ve saflaşma kesinlikle ortaya çıkmıştır. Artık tekrardan bu ayrılıkların üstü örtülerek «çeşitli grupların» parti içinde biraraya gelip yeni baştan saflaşması ve partinin parçalanması gibi bir durum düşünülemez. Bu yüzden, Emeğin Birliği, mevcut şartlarda ortaya çıkmış ve çözümlenmesi gereken tüm ideolojik ve siyasi sorunlarda ortak görüş taşıyan unsurların sağlam bir ideolojik birlik sağlayarak bir parti içinde birleşmesinden yanadır.

Eğer sayın yazar kabul ederse, «Emeğin Birliği'nin kendi dışındaki gruplarla bir program çerçevesinde birleşemeyeceğinin» nedenlerini bu kısa yazıda belirtmiş oluyoruz.

Yazarın, «özellikle 1971 öncesi sosyalist hareketi «*kemalizm kuyrukçusu*» olarak gören, bu temelde birleşen Kurtuluş ve Devrimci Yol'la ayrılıklarını koymalıdır. Çünkü pek çok konuda bu üç eğilim aynı şeyi söylemektedir», iddiasına gelince. Sayın yazar kusura bakmasın ama bu çok saçma ve budalaca bir iddiadır. Yazar, Emeğin Birliği'ne bir takım eleştiriler yöneltiyor ama, daha o konularda Emeğin Birliği'nin görüşlerinin ne olduğunu bilmiyor ya da bilmezlikten geliyor. Emeğin Birliği, bugüne kadar hiç bir yazısında ya da görüşünde, 1971 öncesi «50 senelik hareketi» «Kemalizm kuyrukçusu» olarak nitelememiş, ya da bu harekete «oportünist» damgasını basıp bir kenara atmamıştır. Çünkü Emeğin Birliği her hareketi, her siyasi eğilimi, kendi içinde bulunduğu tarihî, ekonomik, sosyal ve siyasi şartları içinde değerlendirir ve öyle niteler. Hem sadece 1971 öncesi hareket için değil, «1971 hareketi» için de aynı şekilde davranır. Bir örnek verecek olursak: 1926'da III. Enternasyonal'in yardımı ile ve Şefik Hüsnü'lerin önderliğinde hazırlanan TKP programı, o günün somut koşulları içinde Marksist bir programdır ve doğru bir devrim anlayışı ortaya koyar. Ama günümüzün tamamiyle değişik tarihî, ekonomik ve sosyal şartlarında kim hâlâ aynı devrim anlayışını savunuyor ve aynı programı benimsiyorsa o kimse ya yanlış yoldadır, ya da iflah olmaz oportünistin biridir. Bu yüzden, E. B. 1971 öncesi hareketi kendi somut şartları içinde değerlendirir; yanlışlarından ders çıkarır ve doğrularını benimser. Ama hiçbir zaman için, ne bazılarının yaptığı gibi bu harekete küfreder, ve ne de fetişleştirir. Emeğin Birliği' nin bu konuda nasıl bir görüşe sahip olduğunu, zahmet edip yazılarımıza bir göz atarsanız, rahatlıkla anlarsınız. Ve anlarsınız ki, E. B. bu konuda da Kurtuluş ve Devrimci Yol'la aynı şeyleri düşünüyor. (Bu konuyu daha fazla açıklamaya gerek görmüyoruz, çünkü bugüne kadar bu konuda E. B. birçok yazı yazmıştır.)

Peki, yazar, böylesi sözleri söylemeye neden gerek duyuyor? Bunu biraz açıklayalım. Yazar bu sözlerinin hemen arkasından şunu ekliyor: «Bize düşen görev her üç eğilime de 1971 öncesi sosyalist hareketi gerçek boyutları içinde gösterebilmek, kavratabilmektir.»

Demek sayın yazar, bize bu hareketlerin «gerek boyutlarını» «kavratmak» için bunca lafı etmiştir. Peki sayın yazar, sizin bize «kavratmak» istediğiniz hangi hareket? Mesela III. Enternasyonal Yürütme Kurulu üyesi, Şefik Hüsnü'lerin mücadelesi mi? Yoksa H. Kıvılcımlı'nın hareketi mi? İşte sizin kavratmaya çalıştığınız sadece bu sonuncusudur. Yani siz, bir taraftan bizi, 1971 öncesi hareketi inkar etmekle suçluyorsunuz. Ama öbür taraftan, kendiniz, H. Kıvılcımlı dışındaki bütün 50 senelik hareketi inkar etmek bir yana küfrediyorsunuz. Demek ki sizin kavrayıp «kavrata»bileceğinizin hepsi bu. Bırakın bu sapısiliklikleri sayın yazar, kendi miras davalarınızla işçi sınıfı mücadelesini meşgul etmeyin.

Son olarak, Kurtuluş ve Devrimci Yol' la ideolojik ve siyasi sorunlarda aynı düşünmediğimiz çok açık olup herkes tarafından bilindiği halde, yazarın «aynı şeyleri» düşündüğümüzü iddia etmesi, keyfi bir değerlendirmedir. Burada ayrılık noktalarını açıklamanın imkanı yoktur, fakat temel sorunların hemen hepsinde, gerek KSD ile, gerekse D. Y. ile ayrı görüş noktalarından hareket ettiğimiz meydandadır. Yani ayrı ideolojilere sahibiz. Şurası herkesçe bilinmelidir ki, şu durumda, gerek KSD ve D. Y. ile, gerekse başka fraksiyonlarla, E. B. temel ideolojik konularda bir birliği olsaydı, partinin oluşumu yolunda mücadele birliğine girmeye ve «bir program çerçevesi etrafında» birleşmeye hiç tereddüt etmeden hazır olduğumuzu söylerdik. Gerek partinin kuruluşundan önce ve gerekse sonra, hangi fraksiyon ya da grupla aynı ideolojik görüşlerden kaynaklanıp aynı siyasi doğrultuda yürüdüğümüzü tesbit edersek, bir parti içinde bunlarla birleşmeye hazır olduğumuzu bir defa daha belirtelim. Bu konuda sayın yazarın bizi «uzlaşmasız» ya da «sirke gibi keskin» olarak nitelemesi, Emeğin Birliği'nin parti ve birlik sorunu üzerine hangi ilkelerden hareket ettiğini bilememiş olmasından ileri gelmektedir.

ANTİ-FAŞİST HALK CEPHESİ ANTİ-KAPİTALİST OLUR MU?

Yazar, birinci bölümdeki bu eleştirilerinden sonra, «Cephenin Amacı» bölümüne geçmiş ve orada da önceki bölümde yaptığı gibi, «Sosyalist Forum konuşmasından» bir alıntı yaptıktan sonra, şunları söylemiştir (bu bölümde yazarın söylediklerinin hepsini buraya alıyoruz):

«Cümlenin tutulacak yeri yok. Keskin cephecilik yapılırken bir yığın şey birbirine karıştırılmış. Cephe ile ilgili olanına değinirsek; önce cephe «*anti-kapitalist bir platform*» üzerine oluşturulamaz, hedef: finans-kapital ve gerici ittifaklardır. Bu yüzden de cephe «*her türlü burjuvaziye karşı*» değildir.» (aynı yer)

Daha önce de belirttiğimiz gibi, yazarın «sosyalist forum»daki yazısız konuşmadan almış olduğu alıntının sorumluluğunu kabul etmiyoruz. Ama yazar bizim görüşümüzü öğrenmek isterse, bize göre, faşizme karşı kurulacak halk cephesi, ya da Dimitrof'un deyimiyle «Birleşik Cephe», gerçekten de «anti-kapitalist bir platform» üzerinde oluşmalıdır. Sayın yazar ise, «cephe anti-kapitalist platform üzerinde oluşturulamaz» demektedir.

Biz bu konudaki görüşlerimizi «Anti-Faşist Güçbirliği» adlı yazımızda etraflıca açıklamıştık. Ama yazar mademki anlamamış, kısaca bir daha özetleyelim. Emeğin Birliği, faşizme karşı mücadelede önce işçi sınıfının mücadele birliğinin oluşturulması yolunda mücadele verilmesini, ve bu mücadele birliği geliştikçe ve bununla birlikte, mücadele birliği temeli üzerinde tüm emekçi halk kesimlerinin (köy ve şehir küçük üreticilerinin, küçük-burjuva esnafın, aydınların, gençliğin, vs.) anti-faşist güçbirliğinin oluşturulması gerektiğine inanmaktadır. Proletarya kendi arasında birliği ne kadar sağlar ve güçlü bir bağımsız sınıf partisinin öncülüğü ne kadar gerçekleşirse, bu anti-faşist güçbirliğinin boyutları o kadar genişleyecek ve tüm küçük-burjuva örgütleri ve demokrat unsurları kapsayarak bir anti-faşist halk cephesine dönüşecektir. CHP'nin içindeki tüm demokrat unsurların da, işçi sınıfının birliği ve gücü geliştikçe ve anti-faşist mücadele güçlendikçe, CHP saflarından ayrılarak, anti-faşist halk cephesinde yer alacaklarını daha önceki yazılarımızda etraflıca belirttiğimiz için daha fazla tekrarlamaya lüzum yoktur. Yani biz, bugün işbirlikçi tekelci sermayenin temsilcisi olan CHP'nin tümüyle değil, fakat onun içinde yer alan namuslu demokrat unsurların, küçük-burjuvaların birleşik cephede yer alabileceğini söylüyoruz.

İşte bu anlayışımızdan dolayıdır ki, Emeğin Birliği, böylesi bir güçbirliğinin, yani «birleşik cephenin» faşizme ve onun maddi temeli olan kapitalizme karşı olması gerektiğine inanıyoruz. Bu konuyu daha fazla uzatmamak için Dimitrof'tan bir alıntı alalım. Dimitrov, Bulgaristan'da BKP'nin Çiftçi Birliği ve diğer küçük-burjuva, ya da radikal parti ve örgütlerle birleşik bir cephe kurması zorunluluğundan söz ederken, bu cephenin amacının ne olduğunu şöyle belirtir:

«Uygulamada Birleşik Cephe, partinin genel ilkelerini terk etmesi veya tavizci bir politikaya yönelmesi değildir. Bu sadece emekçilerin çıkarına, somut ve *anti-kapitalist bir platformun* kurulmasının ve bu platformun işler hale getirilmesi için ortak mücadele yapılmasının kabul edilmesidir.» (Birleşik Cephe, s. 11) (abç)

Görüyorsunuz ki sayın yazar, «anti-kapitalist platform» görüşü bizim buluşumuz, icadımız değilmiş. Dimitrov'da anti-faşist birleşik cephenin sizin zannetiğinizin aksine, kapitalizme karşı olması gerektiğini vurgulamaktadır. Daha fazla bir şey söylemeye gerek yoktur.

Emeğin Birliği'nin anti-faşist cephe anlayışını «her türlü burjuvaziye karşı» olarak göstermeniz ise bir tahriftir. E. B. hiçbir yazısında, anti-faşist halk cephesinin «her türden burjuvaziye karşı» olacağını iddia etmemiştir ve böyle bir görüşü de yoktur. «Sosyalist Forum Konuşması»na harcayacağınız zamanı, bizim yazılı yayınlarımızı incelemek için harcasaydınız gürürdünüz ki, Emeğin Birliği, halk cephesine katılan bütün güçlerin, «burjuvaziyle her türden bağlarını kesmesi» gerektiğini belirtmiştir. Yazar bunu ya anlamamıştır, ya da anlamazlıktan gelerek, «burjuvaziyle her türden bağların kesilmesi» görüşü yerine, «her türlü burjuvaziye karşı» görüşünü E. B.'ne mal etmeye kalkmıştır. Emeğin Birliği'nin savunduğu, tamı tamına Dimitrov'un şu görüşüdür:

«Dahası var: Komünist partisinin öteki işçi ya da küçük çiftçi-köylü partileri ve örgütleriyle birleşik cephe kurmasının ilk şartı, bu son sayılanların burjuvazi ve onun partileriyle ilişkilerini kesmeleri ve onlarla işbirliği yapmaktan vazgeçmeleridir.» (a.g.e., s. 24)

Evet sayın yazar biz tastamam bunu savunuyoruz. Halk cephesine katılan herkesin, yani tüm işçi, küçük-burjuva, demokrat, vb. partilerin ve örgütlerin, burjuvaziyle her türden ilişkilerini kesmeleri gerektiğine inanıyoruz. Bu ilke, kafadan uydurduğumuz bir şey değil, fakat ülkemizin somut sınıfsal ve siyasi şartlarının karşımıza diktiği bir zorunluluktur.

Peki, «Sosyalist» gazete yazarı, bizim «anti-kapitalist» olma zorunluluğu üzerine görüşümüze karşı neden böyle heyecanla dikilip bizi «keskin» olmakla suçlamış? Bunu ortaya çıkarmak gerekir. Vatan Parti'sinin programı ve bugüne kadarki tüm yayınıları incelendiğinde görülürki, sayın yazar ve arkadaşları, Türkiye'deki egemen sınıfları «yerli finans-kapital» ve «tefeci bezirganlar» olarak niteliyor ve bunların dışında ve bunlarla çelişkisi ve çatışması olan bir «hür burjuva», ya da «vahşi burjuvazi»nin bulunduğunu belirtiyor. («Finans-kapital» üzerine iddialarını daha önce başka yayınlarımızda eleştirdiğimiz için, burada konumuz dışındadır) Bahsettikleri bu «hür» burjuvazinin, emperyalizm ve «yerli finans-kapital» ile çelişkileri olduğunu ve bunlara karşı bir mücadele sürdürdüğünü belirtiyorlar. Ve bu yüzden de «finans-kapital»e karşı mücadele veren bu «hür» burjuvaziyle demokratik devrimde ve faşizme karşı mücadelede ittifak yapılması gerektiğini, ve bu burjuva kesimin «cephe» içine çekilmesinin işçi sınıfının bir görevi olduğunu iddia ediyorlar. Peki, kimdir bu «hür» burjuvazinin siyasi plandaki temsilcisi? Tabii ki, CHP!.. Her ne kadar, bu son Ecevit hükümetinin kurulmasından sonra, artık eskisi gibi açıkça bu iddialarını tekrarlayamıyorlarsa da, bu konudaki görüşleri değişmemiştir. Özellikle 5 Haziran seçimlerinde CHP'nin desteklenmesi görüşünü bu iddiaları üzerine temellendirmişlerdir. Ve genel olarak, CHP'yi «yurt-sever» ve «burjuva-demokrat» bir parti olarak nitelemekte ve tüm sosyalistlerin bir «blok» oluşturarak CHP'yi halk cephesine çekebilmek için ortak çaba harcamaları gerektiğini belirtmektedirler.

Kısacası, sayın yazar ve arkadaşları da, tıpkı diğer bütün oportünistler gibi, faşizme karşı mücadelede ve aynı zamanda devrimde ittifak yapabilecekleri bir «iyi» burjuvazi bulabilmişlerdir kendilerine!. Nasıl, TKP'nin «ulusal» burjuvazisi, TEP'in ve bütün Maocuların «milli» burjuvazisi varsa, sayın yazarın da bir «hür» burjuvazisi vardır. Ve bütün amaçları, bu «hür» burjuvaları cepheye çekebilmeleri için, onu ürkütmemektir. İşte tüm diğer oportünistler gibi, sayın yazarın da, bizim «anti-kapitalist» olma ilkemizi duyduğu zaman, kıçına nişadır sürülmüş maymunlar gibi hop oturup hop kalkmasının sebebi budur. Çünkü, «anti-kapitalist» olma ilkesini kabullendikleri takdirde, burjuva babaları ile ittifak yapmaktan vazgeçmeleri gerekecektir ki, bu ise, bütün «program»larının ve bugüne kadar geliştirdikleri siyasi çizgilerinin kökünden yıkılıp çözülmesi demektir.

İşte Emeğin Birliği ile diğer tüm oportünist eğilimler arasındaki en temel ayrımlardan biri burada yatar; bütün oportünistler, şu veya bu isim altında, illa da bir burjuva kesimi ile birlikte bir cepheden bahsederler. Emeğin Birliği ise, Türkiye'nin mevcut ekonomik ve sosyal yapısında böylesi bir burjuva sınıfın olamayacağını, bu yüzden anti-faşist, anti-kapitalist bir halk cephesinin kurulma zorunluluğu belirtir. Herhalde, sayın yazar, bizim diğer oportünist gruplarla birleşebilmemizin imkansız olduğunu, çünkü aynı programı kullanabilmemizin söz konusu olamayacağını anlamıştır.

Sayın yazar, «anti-kapitalist» ilkesi için, gazetesinin 56. sayısındaki yazıda da bize şöyle bir akıl babalığında bulunur:

«*Emeğin Birliği:* İttifakları «*anti-kapitalist*» zeminde gördüğünden, ittifak edeceği unsur bulamaz.»

Bir bakıma sayın yazar haklıdır. Çünkü, gerçekten de, Emeğin Birliği, bu ilkeye titizce sadık kaldığı için, ne TKP, TİP, TSİP, TEP, SDP, VP, vb. küçük-burjuva aydın partileri, ve ne de Kurtuluş, Devrimci Yol vb. gruplarla ittifak yapamaz duruma gelir. Bilindiği gibi, bunların hepsi «anti-kapitalist» ilkesine karşı çıkmakta ve CHP ile bir ittifaktan yana siyaset izlemektedirler. Bu durumda E. B. ne yapabilir? Sayın yazar, E. B.'nin ittifak edecek unsur bulamayacağını savunuyor. Bunun için bu ilkeden vazgeçmesi gerektiğini salık veriyor.

Ama biz, başka türlü düşünüyoruz. Emeğin Birliği'nin «anti-kapitalist platformda» ittifak yapabileceği unsurların fazlasıyla bulunduğunu ve şimdiki halde E. B.'nin bunlarla hızla kaynaşması gerektiğini vurguluyoruz. Bu unsurlar, sınıf mücadelesine yeni doğan, taze, kararlı ve beyinleri oportünist yardakçılık görüşler ile zedelenmemiş işçi ve emekçi yığınlarıdır; bu yığınlar arasından çıkan ve doğru bir siyaset arayışı içinde olan işçi gruplarıdır. Emeğin Birliği baştan sona kadar hep bu unsurlara güvenmiş ve onlarla ilgilenmiştir. Yoksa bugün siyaset sahnesinde boy gösteren kaşarlanmış oportünist parti ya da gruplara değil. Çünkü bunlar parçalanıp, dağılıp ortadan kalkacaktır. Kısacası, E. B. bu baylar bizle ittifak yapamaz diye «anti-kapitalist» ilkesinden vazgeçmeyiz. Çünkü bu ilke doğrudur. Onun yerine, bütün «anti-kapitalist» güçleri bir araya getirir ve bu efendilerin karşısında bir blok oluştururuz. Bu güçten etkilenerek, anti-faşist, anti-kapitalist bir halk cephesini kabullenen bütün gruplarla ittifak yapar, diğerlerini ise burjuva babalarının yanına göndeririz. Yolumuz, bu olacaktır. «Anti-kapitalist platformda» ittifak yapılabilecek bir unsur bulunamayacağını iddia edenler, ülkenin somut sınıfsal ve siyasi gerçeklerine çoktan gözünü kapatmış olanlardır. Son olarak belirtmek gerekirse, biz sayın yazarın iddia ettiği gibi, «keskin» değiliz, ama burjuvazi karşısında kendileri kadar «yumuşak» olduğumuzu da söyleyemeyiz.

Gelecek sayımızda da, Sosyalist gazetenin «ittifak anlayışı» üzerine bize yönelttiği eleştirileri cevaplamaya çalışacağız.

(Baştarafı 2. sayfada)

sonra bu hatasını düzeltme yoluna gidebilmiştir. Bir de Deniz'lere bakalım, onlar ne yapmış? Denizler ise, 12 Mart'ın hemen ertesi günü bir bildiri yayınlayarak, bu muhtıranın, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı girişilmiş bir darbe olduğunu, bunun faşist bir diktatörlüğü amaçladığını, Muhtırada belirtilen hususların halkı kandırmak amacıyla konduğunu kesin bir şekilde açıklamışlardır. Bu yüzden de, bu faşist girişime karşı sonuna kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtmişlerdir. Ve zaten ondan sonraki tavırları da bu olmuştur.

Şimdi soralım okuyucuya: Bunlardan hangisi «küçük burjuva»? Tekelci sermayenin 12 Mart muhtırasına güven duyup, buna alkış çalan ve işçi sınıfını aldatan bu zavallılar mı? Yoksa, bu muhtıranın sınıf muhtevasını ve siyasî amacını ilk günden itibaren açıkça gösteren ve işçi sınıfına ve emekçi halka bu faşist darbeye karşı mücadele yolunu gösteren Denizler mi?

HANGİSİ MACERACI?

Bu zavallı opoıtünistlerin «maceracılık» suçlamalarına gelince. Önce, TKP, TİP, TSİP, SDP vb. parti ve grupları ele alalım. Bu oportünistler, Denizleri ne için «maceracılık» la suçladılar? «Bireysel terörist», ya da «goşist» mücadele yöntemlerine ve taktiklerine başvurdukları için mi? Böyle göstermek ve yutturmak isterler. Ama esas sebep bu değildir. Çünkü, bu oportünistlerle Denizlerin mücadelesi arasında daha temelli ve daha köklü kesin bir ayrılık yatar. Bilindiği gibi, Denizler, işçi sınıfının devrim mücadelesinin ancak şiddet politikasına, bunun zorunlu sonucu olarak örgütlenmesinin de illegalite temeline dayanması gerektiğini, aksi takdirde, işçi sınıfının bir devrimi gerçekleştirmesinin ve sosyalizme ulaşmasının ancak bir hayal olabileceğini görmüşlerdir. Ve bu nançları doğrultusunda, o günün zorunlu şartlarında eksk ve hatalı taktiklerle de olsa, mücadeleye girişmişlerdir. Bu oportünist parti veya gruplar ise, programlarında ya da yazılarından, açıkça, işçi sınıfının sosyal-devrimini «barışçı yollardan», ya da bunun başka bir ifadesi olan, «ileri demokrasi», «anayasal», vb. yollardan gerçekleştirmesi gerektiğini ilân etmişlerdir. İşçi sınıfı arasındaki propaganda çalışmalarını da bu görüşleri üzerine temellendirmişlerdir. Yani bunlar, şiddet politikasının şu ya da bu mücadele yöntemleriyle uygulanmasına değil, aksine, şiddet politikasının ve dolayısıyla proleterya diktatörlüğünün özüne karşıdırlar. Açıkça söyleyememelerine rağmen, proleterya diktatörlüğüne karşıdırlar; çünkü «barışçı» yollardan bir diktatörlüğe varılabileceği iddiasına kargalar bile güler. İşte bu oportünistlerin Denizleri «maceracı» olarak suçlamalarının temelinde, Denizlerin, şiddet politikasını gündeme getirmeleri yatar.

Maceracılık, her devrimcinin bilebileceği gibi, işçi sınıfını devrime ve sosyalizme götüren mücadele yolunda değil de, işçi sınıfının kendi gücünden başka güçlere dayanarak, devrime ve sosyalizme giden mücadele yolundan saparak, işçi sınıfını, burjuvazi karşısında sonu gelmez, çıkmaz ve karanlık maceralara atmak demektir. Kısacası, işçi sınıfına kurtuluş yolunu değil, kurtulamama yolunu göstermek demektir. Şimdi bakalım kimler işçi sınıfını maceraya sürükler?

Marksizmin en temel ve evrensel ilkelerinden biri, proleterya diktatörlüğü, yani devrimin mutlaka şiddete, zora dayanacağı ilkesidir. Dünya işçi sınıfı hareketi tarihinde bugüne kadar, Marksizmle oportünizm arasındaki en kesin ayrım bu ilkenin kabul edilip edilmemesinden doğmuştur. Özellikle Lenin'in döneminden bu yana bütün Marksist partilerle oportünist-revizyonist partiler arasında bu ayrım kesinleşmiştir. En başta Bolşevikler, kendi ülkelerindeki menşeviklere ve tüm II. Enternasyonal oportünistlerine karşı, işçi sınıfının devrimde mutlaka şiddete dayanmaları, burjuvaziye karşı proleterya diktatörlüğünü kurmaları gerektiği ilkesini savunmuşlar ve Rusya işçi sınıfını bu ruhla eğitip mücadeleye hazırlayarak, Ekim Devrimini zafere ulaştırmışlardır. Yani, Marksizmin şiddet politikası ilkesine dayanan Bolşevikler, işçi sınıfının maceraya falan değil, devrime ve sosyalizme götürmüşlerdir. Bugüne kadar devrimini gerçekleştirip sosyalizmi gören bütün ülkelerin işçi sınıfı ve partileri de aynı Marksist evrensel ilkeye dayanmışlardır.

Peki, proleterya diktatörlüğünü ve dolayısıyla şiddet politikasını red edip, onun yerine barışçı», «anayasal» ya da «parlamenter» yolu seçen oportünist partiler ne yapmıştır. Bir kaç örnek alarak bir de onları inceleyelim.

Birinci örnek, 1918'lerdeki oportünist II. Enternasyonal'in en büyük partisi olan Alman Sosyal-Demokrat partisidir. Bilindiği gibi, bu parti 1910 lara kadar Marksizmin bütün ilkelerini kabullenirinken, daha sonra burjuva uşağı önderleri eliyle Marksizmin proleterya diktatörlüğü ilkesine karşı çıkmış ve işçi sınıfının «barışçı» ve «seçimler» yolundan iktidara gelebileceğini savunmuştur. Bu nedenle, 1918'de Almanya'da devrim durumu doğup, işçi sınıfı ayaklanması başladığında, bu parti şiddete ve ayaklanmaya başvurulmasına karşı çıkmış, işçilerin devrimci hareketlerini bölmüş, parçalamış ve güçsüzleştirmiştir. Sonucunda, bazı eyaletlerde ayaklanıp iktidarı bile ele geçiren işçi sınıfı, bu oportünistlerin ihaneti sayesinde, güçsüz düşerek burjuvazi karşısında yenilmiş, ve burjuvazi de duruma hakim olarak on binlerce işçiyi katliamdan geçirmiştir. Hatta bu katliam, bu alçak sosyal - demokratların hükümettee olduğu zaman yapılmıştır.

Daha sonra, 1920'lerden 1934'e kadar Almanya'da devrimci bunalım devam etmiş; bu yüzden Alman tekelci sermayesi iktidara hakim olup işçi sınıfı hareketini yok etmek amacıyla Hitler faşizmini tezgâhlamaya girişmiştir. O dönemde, işçi sınıfının şiddet yoluyla, Hitler faşistlerini ezip yok etmesi mümkünken, Alman Sosyal-Demokratları, Hitler faşizmine karşı da gene «barışçı» ve «parlamenter» bir mücadele yürütmüş, ve bu ihanetleri sayesinde gelişip güçlenen Hitler faşizmi 1933'te daha henüz işçi sınıfı karşısında yeterli güçte olmadığı halde iktidarı ele geçirebilmiş ve sonra tüm işçi sınıfı hareketini, komünistleri de, «barışçı» oportünistleri de kana boğarak ezmiştir. Daha sonra da azgınca dünya işçi sınıfına ve sosyalizme karşı mücadeleye yönelerek, II. Dünya Savaşını tezgâhlamıştır. İşte Alman oportünistlerinin bu «barışçı» ve «parlamenter» yol politikası hem Alman işçi sınıfını hem uluslararası işçi sınıfını, ve hem de bütün dünyayı böylesi bir korkunç, kanlı ve çok pahalı ödenen bir maceraya sürüklemiştir.

İkinci örnek, Endonezya Komünist Partisidir. Bu parti, 1950'lerde kapitalist dünyadaki en büyük işçi partilerinden biriydi. Aynı dönemde Endonezya'da, millî burjuvazinin temsilcisi durumunda olan, ve emperyalizme karşı «bağımsızlık» politikası yürüten, Sukarno iktidarı vardı. Endonezya Komünist Partisi de, bu Sukarno iktidarına güvenip onu destekleyerek, işçi sınıfının «barışçı» ve «parlamenter» yollardan ve bu burjuvaziyle anlaşarak sosyalizme doğru geçebileceği, oportünist tezini savunuyordu. Amerikan emperyalizmi ve Endonezya'daki işbirlikçi burjuvazi ise baş durmuyor. Sukarno iktidarını derivip, işbirlikçi ve gerisi bir iktidar kurmak için çalışıyorlardı . Bu yolda, giderek güçlenen işbirlikçi burjuvazl, subayları satın alma yolundan kendine bağlayarak ordunun denetimini ele geçiriyor ve devlet mekanizmasındaki etkinliğini giderek arttırıyordu. Bunun karşısında, Komünist Partisi ise hala «barışçı» ve «parlamenter» bir mücadele izliyor ve bu gerici darbe hazırlıklarına karşı, kendisine umut bağlamış milyonlarca işçi ve emekçiyi silâhlandırıp hazırlamıyordu. Nihayet, 1965-66 yıllarında artık yeterince güçlenen emperyalizm ve işbirlikçisi burjuvazi, orduyu tamamen ele geçirip, faşist general Suharto eliyle bir askerî darbe hazırladı. Bu darbe karşısında Komünist parti ise, «barış» politikası nedeniyle, işçi ve emekçileri silâhlandırıp bir mücadeleye atılmadı. Bu oportünist politikanın neticesinde, iktidarı rahatlıkla ele geçiren gericiler, işçi ve emekçi sınıflara karşı saldırıya geçerek, silâhsız ve savunmasız durumda yakaladıkları kitleler üzerinde korkunç bir katliama giriştiler. Tam 1 milyon komünist, ilerici ve demokrat, faşist darbeciler tarafından katledildi. İşçi sınıfı bütün mücadele gücünü kaybetti ve ağır bir yenilgiye uğradı. Endonezya Komünist Partisi de kendi işçi sınıfını «barışçı yol»dan işte böyle kanlı ve karanlık bir maceraya sürükledi.

Üçüncü ve son örnek Şili Komünist Partisidir. Herkesçe bilindiği gibi Allende ve Halk Birliği Cephesi, seçim yoluyla hükümete geldi. Allende bu hükümet eliyle ve «barışçı» yoldan sosyalizme geçilebileceğini iddia ederken Komünist Partisi de hararetle bu görüşü destekledi. Çünkü kendisi de, aynı tezi savunuyordu. Bunun için, Komünist Partisi, iktidarın bütün olanaklarından yararlanarak işçileri silânlandırıp kesin devrim mücadelesine hazırlayıp güçlendireceğine, tam tersine işçi sınıfını silâhtan tecrit etti. Çünkü, kendi aklınca, işçiler silâha başvurmadan ve Şili'nin burjuva ordusuna kendi güvenliğini emanet ederekten de, sosyalizme geçebilirlerdi!.. Bu «barış» politikasının da hangi sonuca ulaştığı malumdur. ABD emperyalistleri ve tekeller, Şili burjuva ordusunu kendilerine bağlayarak, faşist bir darbe tezgâhladılar. Bütün Şili işçi ve emekçileri bu faşist darbeye karşı ayaklanarak mücadeleye giriştiler. Ama ellerinde mücadele edecekleri silâh yoktu; bunun yerine Şili Komünist Partisi'nin ve Allende'nin «barış» ve «kardeşlik» üzerine nutuk attıkları bildiri kâğıtları vardı. Nutukla ve kâğıt parçaları ile savaşılmaz. Onun için de Şili işçileri yenildiler. Fabrikalarını koruyan işçilerin üzerine faşist ordunun uçakları bombalar yağdırırken, Şili Komünist Partisi hala, ordu içindeki ilerici subayların girişecekleri harekete bel bağlıyordu. Neticede, faşist diktatörlük savunmasız yakaladığı işçi sınıfının en az 25 bin evlâdını katletti. 50 bin kadar devrimciyi zindanlara tıktı. İşte Şili Komünist Partisi de, yine «barışçı» yoldan, işçi sınıfını sosyalizme değil, tam tersine, kanlı ve sonu belirsiz bir maceraya sürükledi. İşin ilginç yönü, Şili Komünist Partisi yöneticileri daha hala utan mazca ve alçakça, «eğer bir takım küçük-burjuva maceracıların sorumsuz ve zararlı eylemleri olmasaydı», Şili'de sosyalizmin bu hükümet eliyle barışçı yoldan gerçekleşmesinin mümkün olduğunu, iddia etmektedir. Bu kadarına da pes doğrusu!..

Bugün aynı sorun, dünyada proleterya diktatörlüğü ilkesini reddeden ve «ileri demokrasi» ve «barışçı» yoldan sosyalizme geçilebileceğini iddia eden tüm oportünist «komünist» partileri için de gündemde durmaktadır. Örneğin, İtalyan, Fransız ve İspanyol «komünist» partilerinin, «barışçı yolu» nu, «tarihî uzlaşma» yı, «ileri demokrasi» yi savunan yöneticileri, kendi ülke-

lerinin işçilerini nereye götürüyorlar? Devrime ve sosyalizme mi? Hayır, sonu gelmez ve işçilerin yine kanlarıyla ve pahalıya ödeyecekleri bir maceraya...

Bizim sözünü ettiğimiz, oportünist partilerimizin ve gruplarımızın dünyadaki bu oportünist ve namussuz yandaşlarını hararetle desteklediklerini hatırlatmaya lüzum bile yoktur.

Şimdi bir daha soralım okuyucuya? Hangisi maceracı? Işçi sınıfına şiddet politikasına ve illegaliteye dayanması şart olan bir mücadele yolunu gösteren, ve bu uğurda kanının son damlasına kadar mücadele eden Denizler mi? Yoksa, işçi sınıfına «barış», «parlamento», «ileri demokrasi» yolunu gösterip de, işçi sınıfı faşist diktatörlüğün terörü karşısında kaldığında, mücadeleden kaçıp saklanacak delik arayan bu oportünistler mi?

Diğer taraftan, maceracılığın diğer bir biçimi de, işçi sınıfı adına burjuva ordusunun bazı ileri kesimlerine dayanıp bir sol darbe gerçekleştirerek, işçi sınıfı iktidarının bu yoldan kurulmasını önerir. Marksist literatürde genellikle «blankizm» olarak bilinen bu maceracılığa, bizim hareketimizde «sol cuntacılık» ismi de verilir. Bunlar da işçi sınıfının kendi güçlerini örgütlemesi yerine, bir takım radikal subayların örgütlenerek burjuva ordusunun ele geçirilip buna dayanılması yolunu savunurlar.

Denizleri ve mücadelesini «küçük-burjuva maceracılığı» ile suçlayan Kıvılcımcı'lar ve benzeri oportünistler ise, 12 Mart öncesinde ve sırasında, «proleterya aydınları» (yani ordu) «asker-sivil-aydın» ve benzeri sapısilik tezlere dayanarak, işçi sınıfı adına, ordu içindeki sol radikal subaylarla ilişki içerisinde, «mücadele» ediyorlar ve işçi sınıfına da bu «yol» u öneriyorlardı. Bilindiği gibi, H. Kıvılcımlı, bu görüşlerine aldanarak, 12 Mart faşist darbesini, «Ordu Kılıcını Attı!» sözleriyle selâmlıyor ve destekliyordu. Hatta bütün «sol cuntacı»lar, Denizlere, bu türlü anti-Marksist görüşlerle ve kişilerle bağlarını tümüyle kopardığı için, ve hele, örgütlerinin ismini «ordu» olarak aldıkları için, «bir ülkede bir tane ordu olur» görüşüyle ateş püskürüyorlardı. İşte, ne gariptir ki, bu unsurların da çoğu şimdi, işçi sınıfı adına ahkâm keserek, Denizleri «küçük-burjuva maceracılığı» ile suçluyorlar.

Bir kere daha soralım okuyucuya: Bunlardan hangisi «maceracı?» Denizler mi, yoksa «sol cunta»ya bel bağlayıp hayalleri kursaklarında kalanlar mı?

İşte, Denizlerin, Yusufların ve Hüseyin'lerin işçi ve emekçi halkı uğruna ölüme gittiği günün 6. yıldönümünü anarken, bütün devrimcilerin bu sorulara açık ve kesin cevap vermeleri gerekir. Çünkü bunlar geçmişin değil, fakat önümüzdeki geleceğin en hayatî sorunlarından bir kaçıdır.

Son olarak bir daha belirtmeliyiz ki, biz, Denizlerin mücadelesini her yönüyle inceleyip, değerlendirip, sağlam dersler çıkarılmasından yanayız. Ve bazılarının iddia ettiği gibi, biz Denizlerin mücadelesine tek başına sahip çıkma, ya da onlar üzerine miras davasına girişme niyetinde ve görüşünde de değiliz. Ve kimsenin de onlar ve diğer devrim şehitleri üzerine miras davasına girişmemesi gerektiğine inanıyoruz.

Çünkü, Denizler, Hüseyinler, Yusuflar ve bütün devrim şehitleri, bir takım grupların değil, devrim mücadelesinde ileriye doğru yürüyen işçi sınıfının ve tüm emekçilerindir. Onlar üzerinde sadece bu sınıflar, emekçi halkımız hak iddia edebilir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar devrim şehitlerini unutmaz.

SOSYAL DEMOKRASİ VE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ YENİ BİR YOL AYIRIMI - 2

(Baştarafı 11. sayfada)

ya çeşitli cinsten ve renkten oportünizmle kuşatılmış durumdadır. Proletaryanın kendisini bu kuşatmadan kurtarması ve bu oportünüst çemberi kırabilmesi için, ideolojik ve örgütsel olarak, yoğun ve amansız bir çalışma içerisine girmek zorundadır. İşçi sınıfı, oportünizmin özde aynı olan, fakat yüzde değişik bir takım aldatmaca savlarıyla, çeşitli küçük burjuva örgütlerinin peşine takılmış durumdadır. Bu örgütlerin hepsi de proletaryayı bir tek yere götürmek istemektedirler. O da; burjuvazinin kuyruğuna takılma yeridir. Bunun en bariz örneği, (ki bir süre daha başka örnekler vardır) DİSK'in sessiz sedasız CHP'nin yönetimine geçirilmesidir. Bu durum sadece TKP'nin oportünüst çabalarıyla oluşmamıştır. (zaten TKP'nin politikasının burjuva kuyrukçuluğu olduğunu proğramından ve ürün derğisinden aldığımız alıntılarla açıklamıştık.) Fakat, TIP ve TSİP'de daha değişik şeyler söylemelerine rağmen, DİSK'in 6. kongresinde görüldüğü gibi, proletaryanın CHP'nin yönetim ve denetimine geçmesi için, TKP'den farklı davranmış, fakat işçi sınıfını TKP'nin götürmek istediği yerin aynısına götürmüşlerdir. Yani, TKP sendikalara siyaset sokulmamasını savunarak, DİSK'in CHP'nin kontroluna girmesini sağlarken; TIP ile TSİP'de bir takım sudan sabundan gerekçeler yaratarak DİSK'in içinde sınıf sendikacılığını temsil edecek bir alternatif yaratmanın yerine, DİSK içindeki kendi yandaşlarının oylarını CHP adaylarına verdirerek, DISK'in tümünden CHP'nin kontro luna girmesini sağlamışlardır. Fakat, buna rağmen yüzlerinin bu karasını örtmek için demogojiler yaparak, birbirlerini suçlamışlardır. Fakat pratikte bakıldığı zaman hepsinin birleştiği kavşak noktası aynıdır; yani burjuva kuyrukculuğudur.

Bütün bu nedenlerden dolayı, TÜRKİYE işçi sınıfına çağrımızı tekrarlıyacağız : sizi kavramış olan oportünizm, elbirliğiyle burjuvazinin kuyruğuna takmaya götürmektedir. Bu uğurda yapılan hiç bir demogojiye kulak asmaksızın, siyasi ve ekonomik mücadele ve örgütlenme ba kımından bütün ideolojik görüşleri derinden inceleyerek, kendi birliğinizi sağlamalı ve burjuvazi kesiminden bağımsız politikanızı ortaya koyarak,varmış olunan bu yol ayrımında yolunuzu ve siyasi örgütünüzü doğru seçmelisiniz. Çünkü, Türkiye'de Lenin'in : «Fakat belli bir ülkede, belli bir ulus arasında hangi partinin gerçekten sosyalist olduğu ve işçi sınıfının partisi olduğu sorunu, özel bir sorundur ve uluslararası kongrelerin kararlarıyla değil, ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucu ile çözümlenir.», şeklinde belirttiği durum henüz bir sonuca bağlanmamıştır. Yani, Türkiye'de «ben işçi sınıfı partisiyim.» diyenlerin hangisinin gerçekten işçi sınıfı partisi ve gerçekten sosyalist olduğu işçi sınıfı tarafından anlaşılarak somutlaşmamıştır. Ancak, «ben işçi sınıfı partisiyim» diyenlerin değil, hangi partinin işçi sınıfını temsil edeceği ve gerçekten sosyalist bir parti olduğunun somutlaşması için gerek ideolojik olsun, gerek örgütsel olsun amansız bir mücadele başlamıştır. Ancak, bu mücadelenin belli bir safhasından sonra, gerçekten sosyalist ve işçi sınıfının partisi olan siyasi güç objektif olarak kendisini ortaya koyacaktır. İşte, işçi sınıfı için dikkatli olmak bunun için ve bu bakımdan gereklidir ve varılmış olan yol ayrımı kavşağı da budur.

DÜZELTME

Sosyal-demokrasi ve Türkiye işçi sınıfının yeni bir yol ayrımı-I Başlıklı yazımızda teknik hata sonucu sf. 4 sütun 3 satır 40'da «sosyal-demokrat partiler ve her türden burjuvazi... şeklinde cümle, «Sosyal-demokrat partiler ve her türden Küçük-burjuvazi... şeklinde olacaktır düzeltir özür dileriz.

emeğin birliği

6 mayıs 1972

emeğin birliği

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Md: Hacı Kılıç - Yönetim Yeri: Eski Saray Cad. Saray Pasaj PO/60 Gaziantep - Yazışma Ad.: PK. 192 Beyazıt/İstanbul, İstanbul Dağıtım Şubesi: Çemberlitaş Evkaf Sok. No: 2/12 Çemberlitaş/İstanbul Dizgi: Evren Matbaası - Baskı: Ören Basımevi — Son Baskı Tarihi : 1 Mayıs 1978